

CHƯƠNG 21

Bài Nạn Giải Phân Đương Lục Cường

Tông Duy Hiệp thấy Trương Vô Kỵ bắt rồi lại thả Viên Âm, công việc nặng nề như thế mà xem thật nhẹ nhàng, không khỏi cực kỳ kinh dị, nhưng thân đã bước ra sân đấu, lẽ nào tỏ ra hèn kém thoái lui? Y liền lớn tiếng nói:

- Họ Tăng kia, người hung hăng ra đây, quả thực do ai sai khiến?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Tôi chỉ mong lục phái cùng Minh giáo ngưng chiến làm hòa với nhau, chứ chẳng có ai sai khiến cả.

Tông Duy Hiệp nói:

- Hừ, nếu người muốn bọn ta bỏ qua giảng hòa với Minh giáo thật khó càng khó hơn. Lão tặc họ Ân thiếu ta ba ngọn Thất Thương Quyền, để ta đánh xong rồi hãy tính.

Nói rồi y liền xắn tay áo lên. Trương Vô Kỵ nói:

- Tông tiên bối mở miệng ra là nói đến Thất Thương Quyền, khép miệng lại cũng Thất Thương Quyền, theo văn bối biết, Thất Thương Quyền của Tông tiên bối chưa luyện đến đầu đến đũa. Ngũ hành trong cơ thể con người, tâm thuộc hỏa, phế thuộc kim, thận thuộc thủy, tì thuộc thổ, can thuộc mộc, lại thêm âm dương nhị khí, một khi luyện Thất Thương Quyền thì bảy cơ quan đó đều bị thương tổn. Công phu luyện Thất Thương Quyền cao hơn một mức, chính cơ thể nội tạng mình lại bị tổn hại thêm một mức, quả thật đúng là tổn thương mình trước, đả thương địch sau. Cũng may là Tông tiên bối luyện lộ quyền pháp này chưa lâu lắm, cũng còn có cách chữa được.

Tông Duy Hiệp nghe chàng nói mấy câu đó, quả thật đúng như tổng cương của Thất Thương Quyền Phổ. Trong quyền phổ đã căn dặn kỹ càng, nếu nội công chưa đạt đến mức khí dẫn được tới mọi huyết đạo, muốn thu muốn phát tùy ý, thì nhất quyết chớ nên luyện môn quyền thuật này. Thế nhưng đây là tuyệt kỹ trấn sơn của phái Không Động, Tông Duy Hiệp vừa thấy nội công có chút thành tựu, là bắt đầu thử luyện ngay. Đến khi luyện rồi cảm thấy uy lực vô cùng, khi sa vào vòng không còn có thể rút lui được nữa, những lời khuyên cáo trong tổng cương quyền phổ đều bỏ ngoài tai. Hơn nữa các lão trong phái Không Động đều luyện, mình là người đứng hàng thứ hai không lẽ lại chịu kém người? Bây giờ nghe Trương Vô Kỵ nói thế, y trong bụng chột dạ, hỏi lại:

- Làm sao ngươi lại biết thế?

Trương Vô Kỵ không trả lời câu hỏi của y, nói tiếp:

- Tông tiên bối thử lấy tay ấn vào huyết Vân Môn trên đầu vai xem có hơi ngâm ngấm đau không? Huyết Vân Môn thuộc phế, nghĩa là phế mạch đã bị thương rồi. Huyết Thanh Linh trên cánh tay ông có phải thỉnh thoảng ngứa chịu không nổi? Huyết Thanh Linh thuộc tâm, đó là tâm mạch đã bị thương rồi. Huyết Ngũ Lý trên đùi mỗi khi trời âm u, lại thấy tê buốt, huyết Ngũ Lý thuộc can, đó là can mạch đã bị thương. Ông càng luyện thêm nữa, các triệu chứng ngày càng thêm nặng nề, đến lúc luyện được tám chín năm, thể nào toàn thân cũng bại liệt.

Tông Duy Hiệp chăm chú nghe chàng nói, mồ hôi trên trán nhỏ ra từng giọt rơi xuống. Thì ra Trương Vô Kỵ được Tạ Tốn truyền thụ nên thông hiểu quyền lý của Thất Thương Quyền, chàng lại thâm cứu y thuật, biết rõ các triệu chứng mỗi khi kinh mạch bị tổn thương, nên nói ra không sai chút nào. Mấy năm nay Tông Duy Hiệp quả nhiên có những chứng bệnh đó, có điều bệnh không đến nổi nặng, trong bụng tuy lo, nhưng lại muốn dấu không chịu đi chữa thuốc, bây giờ nghe Trương Vô Kỵ nói ra, mặt liền biến sắc, một lúc lâu sau mới áp ứng:

- Ngươi... sao ngươi lại biết?

Trương Vô Kỵ cười ruồi, nói:

- Văn bối hơi biết qua thuốc men, nếu như tiên bối tin tưởng, đợi mọi việc xong xuôi, văn bối sẽ liệu đường tìm cách giúp tiên bối trừ khử các chứng bệnh đó. Có điều Thất Thương Quyền chỉ có hại mà không có ích gì, không nên luyện nữa.

Tông Duy Hiệp cãi gượng:

- Thất Thương Quyền là tuyệt kỹ của phái Không Động ta, sao lại chỉ hại mà không ích lợi gì? Năm xưa chưởng môn sư tổ ta là Mộc Linh Tử uy chấn thiên hạ với môn Thất Thương Quyền, tên tuổi vang lừng bốn bể, thọ đến chín mươi một tuổi, sao lại nói là làm tổn thương thân thể cho được? Ngươi nói thế có khác gì nói quàng nói xiên.

Trương Vô Kỵ nói:

- Chắc là Mộc Linh Tử tiên bối nội công thâm hậu, thành ra luyện được, không những vô hại, trái lại còn làm cho tạng phủ thêm cường tráng. Theo văn bối, Tông tiên bối chưa đạt đến cảnh giới như thế, nếu như cưỡng luyện, e rằng rồi cũng chẳng đi đến đâu.

Tông Duy Hiệp là danh túc của phái Không Động, tuy biết rằng những lời chàng nói ra không phải là không có lý, nhưng trước mặt các cao thủ của những môn phái khác bị thanh niên này chỉ trích là trấn sơn tuyệt kỹ của mình vô dụng, làm sao không nổi giận? Y liền lớn tiếng nói:

- Cỡ như ngươi mà dám nói tuyệt kỹ của phái Không Động ta hữu dụng vô dụng hay sao? Nếu bảo vô dụng thì ra đây thử cho biết.

Trương Vô Kỵ cười nhạt, nói:

- Thất Thương Quyền là một tuyệt kỹ thần diệu tinh ảo, quyền lực trong cương có nhu, trong nhu có cương, bảy loại kinh lực mỗi loại một khác không loại nào giống loại nào, thu vào nhả ra, lúc mạnh lúc yếu, huyền ảo trăm chiều, địch thủ quả thật khó mà đề phòng chống đỡ...

Tông Duy Hiệp nghe chàng tán dương Thất Thương Quyền thần diệu, nói ra câu nào trúng câu nấy, không khỏi nở một nụ cười, liên tiếp gật gù. Lại nghe chàng nói tiếp:

- ... vẫn bối chỉ nói là nội công tu luyện chưa đến nơi đến chốn mà cố luyện thì chỉ hại hơn là lợi.

Chu Chỉ Nhược đứng nép phía sau các sư tử, nghiêng người nhìn Trương Vô Kỵ, thấy mặt vẫn còn nét trẻ con, lại cố làm ra vẻ sành sỏi, hiểu biết hơn người, đàm luận thao thao lên mặt dạy đời cho lão nhị của Không Động ngũ lão, không khỏi tức cười, nhưng cũng lo thâm cho chàng. Những đệ tử còn trẻ tuổi của phái Không Động tính tình nóng nảy thấy Trương Vô Kỵ càng lúc ăn nói càng có vẻ vô lễ, nhin không nổi toan lên tiếng mắng át đi, nhưng thấy Tông Duy Hiệp thần sắc nghiêm túc, lắng tai nghe thanh niên này biện luận, nên những lời chửi vừa ra đến cửa miệng vội kìm ngay lại.

Tông Duy Hiệp nói:

- Cứ như người nói, nội công của ta chưa đến đâu phải không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Nội công của tiền bối đến đâu thì vẫn bối không dám vọng ngôn. Thế nhưng nếu tiền bối luyện Thất Thương Quyền mà chính mình đã bị thương rồi, thì đừng luyện nữa là hơn...

Chàng mới nói đến đây, bỗng sau lưng có người quát lớn:

- Nhị ca nói năng qua lại với tên tiểu tử này làm gì? Y không coi Thất Thương Quyền của mình vào đâu, vậy để tiểu đệ cho y một đấm, ném mùi xem sao nào.

Người kia nói xong là quyền đã ra, xuất thủ vừa độc địa, vừa lạnh lẽ, nghe vù một tiếng, nhắm ngay huyệt Linh Đài sau lưng Trương Vô Kỵ đánh tới.

Trương Vô Kỵ thừa biết có người đánh lên nhưng không thèm để ý tới, nói với Tông Duy Hiệp:

- Tông tiền bối...

Bỗng thấy có tiếng xích kêu loảng xoảng, một người xông ra, giọng thanh thoát kêu lên:

- Sao người dám đánh trộm.

Vung xích lên quật vào đầu người nọ, chính là Tiểu Siêu. Người kia vung tay trái lên gạt dây xích ra, nghe bình một tiếng, đã thẳng cánh dấm một quyền vào lưng Trương Vô Kỵ. Quyền đó trúng ngay huyệt Linh Đài, Trương Vô Kỵ làm như không hay biết, mỉm cười nói với Tiểu Siêu:

- Tiểu Siêu, không phải lo, thứ Thất Thương Quyền như thế này chưa dùng được bao nhiêu đâu.

Tiểu Siêu thở phào, khuôn mặt trắng muốt ửng đỏ, nói nhỏ:

- Cháu quên mất công tử đã luyện...

Nói đến đó vội vàng nín bật, kéo lê xích sắt trở về chỗ. Trương Vô Kỵ quay đầu lại thấy người vừa đánh mình là một lão già đầu to gầy gò. Người đó đứng hàng thứ tư trong Không Động ngũ lão tên là Thường Kính Chi. Quyền của y đánh ngay vào yếu huyệt của đối phương, vậy mà Trương Vô Kỵ dường như không hay biết, hết sức lạ lùng, lấp bắp nói:

- Người... người đã luyện thành Kim Cương Bát Hoại Thể thân công rồi chăng, có phải là người của phái Thiếu Lâm không?

Trương Vô Kỵ nói:

- Tại hạ không phải đệ tử của phái Thiếu Lâm...

Thường Kính Chi biết rằng phạm hộ thân thân công, toàn nhờ ngưng tụ chân khí, một khi mở miệng nói, chân khí lập tức tản mạn nên không đợi chàng dứt lời, lại vung quyền đâm tới, nghe bình một tiếng, lần này trúng ngay ngực Trương Vô Kỵ.

Trương Vô Kỵ cười đáp:

- Tôi đã nói Thất Thương Quyền nếu không có căn cơ nội công thì không thể dùng được. Nếu ông không tin, cứ đánh thêm một quyền nữa xem nào.

Quyền của Thường Kính Chi nhanh như gió, bình bình liên tiếp hai cú đâm nữa. Trước sau cả thấy bốn quyền, rõ ràng đánh trúng người đối phương, nhưng Trương Vô Kỵ vẫn khi khi chịu đựng, xem ra không đau đớn gì cả. Bốn cú đâm có sức vỡ bia tan đá, đựng phải chàng chẳng khác gì gió thổi môn man, lựa mềm phe phẩy.

Thường Kính Chi có ngoại hiệu là Nhất Quyền Đoạn Nhạc, tuy có phóng đại, nhưng quyền lực hùng mạnh, ai ai trong võ lâm cũng đã từng nghe. Mọi người thấy y liên tiếp đánh bốn quyền đều chẳng đến đâu, không khỏi kinh hãi. Phái Côn Lôn và phái Không Động xưa nay vẫn không ưa nhau, lần này tuy liên thủ vì công Minh giáo, nhưng hai bên vẫn ghét ngầm, phái Côn Lôn liền có người lạnh lùng nói mỉa:

- Nhất Quyền Đoạn Nhạc ghê gớm thật.

Lại có người tiếp theo:

- Thế tứ quyền thì đoạn cái gì?

Cũng may Thường Kính Chi mặt vốn đen thui, tuy đỏ mặt tía tai, nhưng cũng không lộ liễu lắm. Tông Duy Hiệp chấp tay nói:

- Thân công của Tăng thiếu hiệp thật là đáng phục, đáng phục. Có thể để lão hủ đánh ba quyền chăng?

Y biết công lực Thất Thương Quyền của mình so với Thường Kính Chi cao siêu hơn nhiều, lão tứ không xong, đâu đã hấn mình cũng không tổn thương được đối phương. Trương Vô Kỵ nói:

- Thất Thương Quyền tuyệt kỹ của phái Không Động, nếu như quả đã luyện thành thì không có gì chịu nổi. Không Kiến thần tăng của phái Thiếu Lâm đã luyện được Kim Cương Bát Hoại Thể thần công, vậy mà còn táng mệnh vì Thất Thương Quyền của quý phái, tại hạ võ công không sao bì được với Không Kiến thần tăng, làm sao dám chống trả? Thế nhưng hiện giờ thì miễn cưỡng tiếp tiền bối ba quyền, có lẽ cũng không đến nỗi nào.

Trong câu nói đó chàng ngụ ý rằng, Thất Thương Quyền vốn dĩ cao siêu nhưng người tài nghệ còn kém lắm. Tông Duy Hiệp không hơi đầu mà nghĩ xa nghĩ gần, ám vận vài lần chân khí, xương cánh tay kêu lên răng rắc, nghe vù một tiếng, một quyền đánh vào ngực Trương Vô Kỵ. Đầu quyền vừa chạm vào ngực chàng bỗng thấy dường như có một nguồn hấp lực hút dính tay y lại, nhất thời không rút ra được. Y giạt mình kinh hãi, bỗng thấy có có một luồng hơi nóng nhu hòa theo bàn tay truyền vào đan điền, ngực và bụng thấy vô cùng khoan khoái. Y ngơ ngẩn, vội rút tay về phát quyền đánh tiếp, lần này đánh trúng bụng dưới đối phương, thấy lực trả lại thực là mạnh, y phải lùi một bước, bấy giờ mới đứng lại được. Y vận khí mấy lần, xông tới lần nữa đánh thêm một quyền nữa.

Thường Kính Chi đứng gần bên Trương Vô Kỵ, thấy Tông Duy Hiệp mặt lúc đỏ, lúc trắng, dường như đã bị nội thương, đờn quyền thứ ba đánh ra, cũng dám luôn một cái. Tông Duy Hiệp đánh vào trước ngực, Thường Kính Chi đánh vào sau lưng, song quyền tiền hậu giáp công, cả hai kinh lực thật là ghê gớm. Nào ngờ quyền của hai người đánh tới chẳng khác gì đánh vào chỗ hư không, hai luồng lực đạo lập tức bị hóa giải không tăm hơi đầu nữa.

Thường Kính Chi biết rằng với địa vị thân phận của mình, lần đầu đánh lên đã không ỏn tí nào, nhưng cũng còn miễn cưỡng nói là vì đối phương nói ra lời lẽ nhục mạ tuyệt kỹ của phái Không Động, trong cơn giận dữ không chế ngự nổi, còn thâu tập lần thứ hai thì đúng là tư cách hạ lưu vô sỉ không cãi vào đâu được nữa. Ý vốn nghĩ nếu hai người hợp lực Thất Thương Quyền, chỉ một thoi đánh chết được đối phương tại chỗ, sau đó dẫu người ngoài có nói ra nói vào, thì mình dù sao cũng đã trừ khử được một kẻ vương chân bận tay, lập được chút công lao. Nào ngờ quyền phong đánh vào người chàng, kinh lực lập tức tiêu tan, y giơ tay gỡ đầu mấy cái ngơ ngẩn không hiểu tại sao.

Trương Vô Kỵ mỉm cười hỏi Tông Duy Hiệp:

- Tiền bối thấy thế nào?

Tông Duy Hiệp ngạc nhiên, khom lưng chấp tay, cung kính nói:

- Đa tạ Tăng thiếu hiệp dùng nội lực chữa thương cho tại hạ. Thần công kinh người của thiếu hiệp bất tất nói làm gì, nhưng bụng dạ đại nhân đại nghĩa lấy đức báo oán, tại hạ cảm kích không cùng.

Y vừa nói ra, mọi người chung quanh không ai là không kinh ngạc. Không ai biết là trong khi Tông Duy Hiệp đánh ba quyền vừa rồi, Trương Vô Kỵ đã

vận Cửu Dương chân khí, truyền vào cơ thể cho y, tuy chỉ trong chớp mắt nhưng vì chàng chân khí hùng hồn nên Tông Duy Hiệp được hưởng cũng không phải là ít. Y biết rằng nếu Thường Kính Chi không đánh lên phía sau lưng, quyền thứ ba này còn được lợi nhiều hơn thế nữa.

Trương Vô Kỵ nói:

- Bốn chữ đại nhân đại nghĩa tại hạ đâu dám nhận. Trong lúc này kỳ kinh bát mạch của Tông tiên bối bị chấn động mạnh, tốt hơn hết nên vận khí điều tức, những độc hại trong khi luyện Thất Thương Quyền, có thể trong vòng hai ba năm trục ra hết được.

Tông Duy Hiệp tự biết những bệnh tật của mình, chấp tay nói:

- Đa tạ, đa tạ.

Nói xong lui qua một bên, ngồi xuống vận công, tuy biết làm thế hơi bất nhã, người ngoài coi không đẹp mắt, nhưng vì sinh tử an nguy của mình, nên đành chịu. Trương Vô Kỵ cúi xuống nói những xương gãy cho Đường Văn Lượng, nói với Thường Kính Chi:

- Đem Hối Dương Ngũ Long Cao ra đây.

Thường Kính Chi lấy trong người ra thuốc cao đưa cho chàng, Trương Vô Kỵ lại nói tiếp:

- Hãy qua bên phái Võ Đương xin một viên Tam Hoàng Bảo Lạp Hoàn, qua phái Hoa Sơn xin Ngọc Chân Tán đem về đây.

Thường Kính Chi y theo lời dặn đem về đưa cho Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ nói:

- Trong Hối Dương Ngũ Long Cao của quý phái có vị Thảo Ô rất tốt, còn Tam Hoàng Bảo Lạp Hoàn của phái Võ Đương có các vị Ma Hoàng, Hùng Hoàng, Đẳng Hoàng cũng có chỗ dùng, thêm vào Ngọc Chân Tán, Đường tiên bối chỉ cần tĩnh dưỡng hai tháng, chân tay sẽ lành lặn trở lại như cũ.

Nói xong tiếp xương, bôi cao, chỉ giây lát đã làm xong. Các môn phái trong võ lâm đều có những phương thuốc bí truyền trị thương, mỗi nhà đều có công hiệu riêng, những phương thuốc đó Hồ Thanh Ngưu đều viết rất rõ ràng. Trương Vô Kỵ đoán rằng lục môn phái vây đánh Quang Minh Đỉnh thể nào cũng mang theo bên mình. Thế nhưng người đứng xem càng coi càng thấy lạ, thủ pháp tiếp cốt của chàng tinh diệu không danh y nào sánh kịp, không cần nói làm gì, thế nhưng phái nào có các loại thuốc gì, sao chàng cũng lại biết rõ như thế? Thường Kính Chi ôm Đường Văn Lượng lên, dáng điệu ngượng ngùng đi xuống. Đường Văn Lượng đột nhiên kêu lên:

- Họ Tăng kia, người trị xương gãy cho ta, Đường Văn Lượng này mười phần cảm kích, ngày sau thể nào cũng báo đáp. Thế nhưng phái Không Động và ma giáo thù sâu như biển, không lẽ chỉ vì một chút tiểu ân tiểu huệ của người mà đành xóa bỏ? Người muốn giảng hòa, bọn ta không nghe đâu. Nếu như người bảo ta vong ân phụ nghĩa, thì cứ bẻ gãy lại tứ chi của ta đi.

Mọi người nghe y nói đều nghĩ thầm: "Cùng là kỳ túc của phái Không Động, nhưng Đường Văn Lượng xem ra khí khái hơn Thường Kính Chi nhiều".

Trương Vô Kỵ nói:

- Cứ như Đường tiên bối nói, làm thế nào mới chịu nghe tại hạ khuyên giải?

Đường Văn Lượng nói:

- Người hiển lộ một môn võ công, nếu như phái Không Động làm không nổi, lúc ấy có gì hầy hay.

Trương Vô Kỵ nói:

- Phái Không Động cao thủ thật đông như kiến, văn bối làm sao sánh kịp? Chẳng qua văn bối không lượng sức mình, muốn giảng hòa hai bên, thôi cũng đành hết sức làm thử vậy.

Chàng đưa mắt nhìn chung quanh, thấy phía đông khu đất có một cây tùng cao đến hơn ba trượng, cành lá xum xuê xòe ra như cái lọng, liền chậm rãi đi đến, lớn tiếng nói:

- Văn bối có học qua môn Thất Thương Quyền của quý phái, nếu như luyện không đúng, xin các vị tiên bối phái Không Động đừng cười nhé.

Các môn phái nghe thấy chàng nói thế, đều hết sức kinh ngạc: "Tiểu tử này biết cả Thất Thương Quyền của phái Không Động, không biết y học ở đâu?".

Chỉ nghe chàng lớn tiếng đọc:

Khí chất ngũ hành,
Âm dương điều hợp,
Hồng phế, tổn tâm,
Ruột gan tan nát.
Tạng phủ rời xa,
Tinh thần vượt mất.
Ý chí bàng hoàng,
Lòng dạ hoảng hốt,
Lộn ngược tam tiêu,
Hồn phách bay vụt.

Những người phái khác nghe thấy, chẳng nói làm gì, thế nhưng Không Động ngũ lão nghe chàng lớn giọng ngâm mấy câu quyền quyết hát chẳng ra hát, vè chẳng ra vè, người nào người nấy đều kinh hoảng. Đây chính là tổng quyết của Thất Thương Quyền, là một bí mật không truyền ra ngoài của phái Không Động, thanh niên này tại sao lại biết? Bọn họ nhất thời không nghĩ ra rằng chính Tạ Tốn đã cướp được Thất Thương Quyền Phổ rồi truyền lại cho chàng.

Trương Vô Kỵ cao giọng ngâm xong, đi đến trước thân cây đâm ra nghe bình một tiếng, chỉ thấy tàn cây rung động, một nửa thân cây đại tùng đã đứt

ngang bay vụt đi, nghe ầm một tiếng đổ xuống cách xa chừng hai trượng, chỉ còn lại gốc cây cao khoảng bốn thước, chỗ gãy phẳng lì. Thường Kính Chi lẩm bẩm nói:

- Cái... cái này đâu phải Thất Thương Quyền.

Căn bản của Thất Thương Quyền là trong cương có nhu, trong nhu có cương, quyền pháp đánh gãy cây này tuy uy lực kinh người, nhưng rõ ràng dùng lực thuần cương. Y đến gần xem xét, há hốc mồm không ngậm lại được, thấy chỗ cây gãy các thớ gỗ đều nát vụn, chính là công phu Thất Thương Quyền luyện đến mức cực kỳ cao thâm.

Thì ra Trương Vô Kỵ định bụng sẽ làm cho cả đương trường phải kinh hãi, nếu chỉ dùng Thất Thương Quyền không thôi để chấn nát lõi cây, phải mười ngày nửa tháng, cành khô lá héo mới thấy được công lực của nó nên sau kinh lực của Thất Thương Quyền lại dùng kinh lực dương cương đánh gãy luôn thân cây. Đó là chàng phỏng theo nghĩa phụ Tạ Tốn năm xưa trên Băng Hỏa đảo đánh gãy cây rồi sau đó mới dùng dao Đồ Long chặt đứt cây.

Tiếng hoan hô khen ngợi, các phái kẻ đứng lên người ngồi xuống, một lúc lâu mới lắng xuống. Thường Kính Chi nói:

- Hay thật, quả nhiên là Thất Thương Quyền Pháp đã đến mức tuyệt cao, Thường mô xin bái phục. Thế nhưng mô muốn hỏi một câu, lộ quyền pháp này Tăng thiếu hiệp học của ai thế?

Trương Vô Kỵ mỉm cười không đáp. Đường Văn Lượng sẵn giọng hỏi:

- Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn hiện nay ở đâu? Xin Tăng thiếu hiệp cho biết?

Tâm tư y khá bén nhậy, đoán ngay rằng Tạ Tốn và thanh niên này ắt có gì liên quan. Trương Vô Kỵ giật mình: "Chao ôi không xong, ta biểu diễn Thất Thương Quyền thân công, để lộ việc của nghĩa phụ mất rồi. Nếu nói trắng nghĩa phụ có uyên nguyên với mình ra, thì ta tự đứng vào thế đối địch với sáu đại môn phái, việc giải hòa không thể nào xong được". Nghĩ vậy chàng bèn nói:

- Tiền bối nghĩ rằng việc mất Thất Thương Quyền phổ là do Kim Mao Sư Vương Tạ Tốn dẫu dây mối nợ hay sao? Sai rồi, sai rồi. Đêm hôm đó ở Thanh Dương Quan trên núi Không Động, trong trận kịch đấu chiếm đoạt quyền phổ, quý phái có người bị thương vì Hồn Nguyên Công, toàn thân hiện những điểm đo đỏ, kẻ hạ thủ chính là Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn đó.

Năm xưa khi Tạ Tốn đến núi Không Động cướp quyền phổ, Thành Côn muốn cho Minh giáo thêm kẻ địch nên đã ngầm ngầm tương trợ, dùng Hồn Nguyên Công đánh Đường Văn Lượng, Thường Kính Chi hai người bị thương. Khi đó Tạ Tốn không hề biết, về sau do Không Kiến nói cho hay, lúc ấy mới rõ. Lúc này Trương Vô Kỵ nghĩ đến Thành Côn một đời gian trá,

chuyên giá họa cho người, nên dùng kế "gậy ông đập lưng ông", vả lại những điều chàng nói ra cũng không có điều gì không đúng sự thật.

Đường Văn Lượng và Thường Kính Chi nghi tâm hơn hai mươi năm qua, bây giờ nghe Trương Vô Kỵ đề cập đến, mới biết thì ra là thế, hai người nhìn nhau, nhất thời không nói được lời nào. Tông Duy Hiệp nói:

- Như thế thỉnh vấn Tăng thiếu hiệp, Thành Côn hiện nay đang ở đâu?

Trương Vô Kỵ nói:

- Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn chủ tâm khiêu khích cho các đại môn phái và Minh giáo đánh lẫn nhau, về sau xin làm môn hạ Thiếu Lâm, pháp danh Viên Chân. Tối hôm trước y đã lên vào nội đường của Minh giáo, chính miệng y nói cho các thủ não của Minh giáo mọi sự. Dương Tiêu tiên sinh, Vi Bức Vương, Ngũ Tản Nhân đều nghe cả. Việc này hoàn toàn xác thực, nếu là hư ngôn, tại hạ không bằng con heo con chó, chết rồi vạn kiếp chẳng được siêu sinh.

Mấy câu đó chàng khẳng khái nói, ai nghe thấy cũng đều động lòng, chỉ có tăng chúng chùa Thiếu Lâm lập tức xì xào.

Từ đám đông một người cả tiếng niệm Phật, từ từ bước ra, trên người mặc tăng bào màu tro, tướng mạo uy nghiêm, tay trái cầm một chuỗi tràng hạt, chính là một trong ba đại thần tăng của phái Thiếu Lâm Không Tính. Ông ta đi vào giữa sân nói:

- Tăng thí chủ, sao ngươi lại nói năng loạn xạ, nhất định vu cáo cho môn hạ của chùa Thiếu Lâm ta? Trước mặt anh hùng thiên hạ, thanh danh phái Thiếu Lâm đâu có thể để cho ngươi tùy tiện nói xấu.

Trương Vô Kỵ khom lưng nói:

- Đại sư xin đừng nổi nóng, xin Viên Chân tăng ra đây đối chất với văn bối, liền biết chân tướng ngay.

Không Tính đại sư mặt sẫm hảm xuống nói:

- Tăng thí chủ lại đề cập đến tặc sư diệt Viên Chân, ngươi tuổi còn trẻ sao lại có tâm địa hiểm ác đến thế?

Trương Vô Kỵ nói:

- Tại hạ chỉ muốn mời Viên Chân hòa thượng ra đây, trước mặt anh hùng thiên hạ nói rõ trái phải trắng đen, có gì đâu mà tồn tâm hiểm ác?

Không Tính nói:

- Viên Chân sư diệt là nhập thất đệ tử của tặc sư huynh Không Kiến, Phật học uyên thâm, trừ kỳ này theo anh em viễn chinh Minh giáo ra, nhiều năm qua chưa hề rời chùa một bước, làm sao có thể là Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn được? Hướng chi Viên Chân sư diệt vì lục đại môn phái khổ chiến yêu nghiệt nên đã kiệt lực viên tịch rồi, y chết đi thanh danh đâu có để cho ngươi...

Trương Vô Kỵ nghe thấy "kiệt lực viên tịch", tai liền ù đi, mặt trắng bệch, những gì Không Tính nói sau đó chàng nghe nhưng không để vào tai, chỉ lẩm bẩm:

- Y... y chết thật rồi ư? Không... không thể được.

Không Tính chỉ một thi thể tăng nhân ở phía tây, lớn tiếng nói:

- Tự người đến xem thì biết.

Trương Vô Kỵ đi đến cái xác chết đó, thấy khuôn mặt má hõm, hai mắt trợn trừng, chính là Hồn Nguyên Tích Lịch Thủ Thành Côn sau đầu nhập Thiếu Lâm pháp danh Viên Chân. Chàng cúi xuống thăm hơi thở, thấy thịt da lạnh ngắt, xem ra chết đã lâu rồi. Trương Vô Kỵ vừa mừng vừa buồn, không ngờ kẻ đại cừu hại một đời nghĩa phụ, ác quán mãn doanh hậu quả lại như thế. Máu nóng trong ngực chàng xông lên, nhìn không nổi ngửa cổ lên cười ha hả, kêu lên:

- Gian tặc ơi là gian tặc, người một đời làm biết bao nhiêu điều ác, đâu ngờ cũng có ngày nay.

Mấy tiếng cười của chàng chấn động sơn cốc, truyền ra xa xa, ai nấy không khỏi giật mình. Trương Vô Kỵ quay đầu lại, hỏi:

- Gã Viên Chân này ai đánh y chết thế?

Không Tính liếc xéo một cái, mặt sa sầm như có phủ một làn sương mỏng, không trả lời. Ân Thiên Chính vốn đã đứng qua một bên, bấy giờ mới nói:

- Y cùng với tiểu nhi Dã Vương tử thí chưởng lực, kết quả một chết, một bị thương.

Trương Vô Kỵ khom lưng nói:

- Thì ra thế.

Chàng nghĩ thầm: "Chắc là Viên Chân trúng phải Hàn Băng Miên Chưởng của Vi Bức Vương rồi, thụ thương không phải nhẹ, chưởng lực của cậu ta thật kinh hồn, vì thế đánh y chết ngay tại đương trường. Cậu ta thay ta báo mối thù này, cũng là phải lắm".

Chàng đi đến bên cạnh Ân Dã Vương, thò tay thăm mạch, biết là tính mạng không có gì nguy hiểm, nên cũng không lo, nói:

- Đa tạ tiên bối.

Không Tính đứng một bên thấy vậy, càng lúc càng tức, lớn tiếng rống lên:

- Tiểu tử, lại đây nạp mạng đi.

Mấy tiếng đó âm âm lọt vào tai, chẳng khác gì sấm sét. Trương Vô Kỵ ngạc nhiên quay đầu, hỏi:

- Cái gì?

Không Tính lớn tiếng nói:

- Người biết rõ Viên Chân sư diệt chết rồi, bao nhiêu tội lỗi đổ lên đầu y hết, ác độc đến thế, làm sao ta tha cho người được? Lão hòa thượng hôm nay đành phải khai sát giới. Người tự sát đi hay để lão nạp phải ra tay?

Trương Vô Kỵ trong lòng phân vân: "Viên Chân đã chết rồi, kẻ làm nên tội đã bị báo ứng, thực là một việc rất đáng mừng. Có điều từ nay không còn ai đối chất, chân tướng không dễ dàng gì vạch ra cho mọi người biết, phải làm thế nào cho phải đây?".

Chàng còn đang trầm ngâm, Không Tính đã tiến lên mấy bước, tay phải vươn ra chộp vào đầu chàng, cái trảo đó từ cổ tay cho đến ngón tay, thẳng băng như cây bút, kinh đạo cực kỳ ghê gớm.

An Thiên Chính quát lên:

- Long Trảo Thủ đó, không nên coi thường.

Trương Vô Kỵ thân hình hơi nghiêng qua, nhẹ nhàng tránh được. Không Tính một trảo chưa trúng, trảo thứ hai đã tiếp theo, thế này xem ra lại càng nhanh nhẹn, cương mãnh hơn lần trước. Trương Vô Kỵ lại né qua bên trái tránh được. Không Tính liền liên tiếp tung ra trảo thứ ba, thứ tư, thứ năm nghe vù vù, chỉ nháy mắt, nhà sư mặc áo màu tro đã biến thành một con rồng xám, uốn lượn múa may, long trảo vươn ra, áp chế Trương Vô Kỵ không còn đường nào né tránh. Chỉ nghe xoẹt một tiếng, Trương Vô Kỵ bay vọt qua một bên, tay áo bên phải đã bị Không Tính chộp được, cánh tay trơ ra, hiện rõ năm vết xước, máu nhỏ rùng rùng. Tăng chúng Thiếu Lâm hoan hô vang dậy, nhưng đầu đó có tiếng một thiếu nữ kinh hoàng kêu lên.

Trương Vô Kỵ liếc nhìn về phía người kinh hãi kia, thấy Tiểu Siêu thần sắc sợ hãi, kêu lên:

- Trương công tử, công tử... cẩn thận nhé.

Trương Vô Kỵ trong lòng cảm động: "Tiểu cô nương này đối với ta thật là tốt bụng".

Không Tính một chiêu thẳng thế, nhảy vọt tới, xông vào chộp nữa, uy thế thật là phi phàm. Lộ trảo pháp này vừa thật nhanh lại vừa độc địa, Trương Vô Kỵ chưa từng thấy bao giờ, nhất thời không biết cách nào đề ngự, chỉ có nước thoái lui liên tiếp. Hai người diện đối diện, một người xông tới, một người nhảy lùi về sau, Không Tính liên tiếp chộp liền chín cái đều vào chỗ không. Hai người trước sau vẫn cách nhau đến hơn hai thước, tuy Không Tính liên tục tấn công, Trương Vô Kỵ không có cách gì trả đòn, nhưng cứ so khinh công của hai người thì đã phân hơn kém rõ ràng. Không Tính phi bộ tới trước, còn Trương Vô Kỵ nhảy lùi về sau, khó để hai bên ai cũng biết cả, vậy mà Không Tính vẫn không nắm được đối thủ, bước chân như thế đã thua hẳn rồi. Trương Vô Kỵ chỉ cần xoay người chạy mấy bước, lập tức sẽ bỏ cách ông ta thật xa.

Kỳ thực Trương Vô Kỵ không cần phải quay người, chỉ cần nhảy lùi cũng đủ thoát khỏi được thế công của nhà sư, thế nhưng trước sau vẫn không đỡ, cũng không chạy, lúc nào cũng cách khoảng hai ba thước, chính vì muốn quan sát những bí áo trong Long Trảo Thủ của Không Tính. Chàng coi đến chiêu thứ ba mươi bảy, thấy tay trái của ông ta vươn thẳng ra đằng trước, sử

trở lại chiêu thứ tám là Nã Vân Thức. Chiêu thứ ba mươi tám hai tay từ trên cùng chụp xuống, phương vị tuy biến, tư thức cũng giống hệt như chiêu thứ mười hai Sang Châu Thức. Tên những chiêu thức đó dĩ nhiên Vô Kỵ không sao biết được, nhưng cách ra chiêu, chiêu nào chàng cũng nhìn rõ, nhớ vào trong bụng.

Thì ra Long Trảo Thủ chỉ có ba mươi sáu thức, yếu chỉ của nó là nhanh nhẹn độc địa, không phải biến hóa nhiều. Không Tính khi còn trung niên đã mấy lần gặp đại địch, nhưng chỉ cần sử dụng Long Trảo Thủ, lập tức được thượng phong ngay, trong mười hai chiêu là đã thắng rồi, còn từ chiêu thứ mười ba chỉ để một mình luyện tập, chưa bao giờ phải sử dụng khi lâm địch. Lần này sử dụng hết cả ba mươi sáu chiêu rồi vẫn chưa chế thắng được là chuyện bình sinh chưa hề có. Đến chiêu thứ ba mươi bảy phải quay về chiêu cũ, ông nghĩ thầm: "Tên tiểu tử này chỉ dựa vào khinh công cao siêu, bộ pháp nhanh nhẹn, từ đầu đến cuối né đông tránh tây, nếu quả thực hai bên chiết chiêu, chắc gì chống đỡ nổi mình được mười hai chiêu Long Trảo Thủ".

Trương Vô Kỵ lúc này đã biết hết ba mươi sáu thức Long Trảo Thủ pháp, tuy không tìm thấy một sơ hở nào nhưng dù bất cứ quyền chiêu nào của đối phương, Càn Khôn Đại Na Di cũng có thể tạo thành sai sót để phá vỡ. Thế nhưng chàng còn trừ trừ: "Nếu lúc này ta lấy mạng ông ta thì không có gì là khó, nhưng phái Thiếu Lâm uy danh lừng lẫy, vị Không Tính đại sư này lại là một trong ba kỳ túc của họ, nếu ta đánh bại ông ta trước mặt anh hùng thiên hạ, phái Thiếu Lâm còn mặt mũi nào? Còn như làm sao để ông ta tự nhiên biết khó mà chịu thua thì người này võ công cao hơn phái Không Động nhiều, ta đâu có cách gì làm được". Chàng còn đang trong cảnh khó xử, bỗng nghe Không Tính quát lớn:

- Tiểu tử, ngươi chỉ chạy trốn chứ đâu có phải là tử võ.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Muốn tử võ...

Không Tính nhân cơ hội chàng đang há miệng, chân khí không tập trung được liền xuất công hai chiêu liền. Trương Vô Kỵ tung mình nhảy ra, miệng vẫn tiếp tục nói:

- ... cũng được, nếu như tại hạ thắng được đại sư thì tính sao?

Mấy câu đó âm thanh vẫn liên lạc không ngừng lại chút nào, nếu như nhắm mắt mà nghe, tưởng như chàng đang ngồi nói chuyện một cách bình thường, chẳng biết được rằng trong ba câu đó, chàng đã phải liên tục né tránh năm chiêu tấn công vũ bão của Không Tính.

Không Tính đáp:

- Khinh công của ngươi giỏi thật, nhưng nếu muốn thắng được ta bằng đường quyền ngọn cước thì đừng hòng.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Tỉ võ ra chiêu, ai biết thế nào được thắng hay bại? Văn bối so với đại sư tuổi kém xa, võ nghệ tuy kém cỏi, nhưng nói về khí lực lại được lợi hơn.

Không Tính hung hăng đáp:

- Nếu như tại quyền cước mà ta thua người, người muốn giết thì giết, muốn xẻo thịt thì xẻo thịt.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Chuyện đó thì không dám. Nếu văn bối thua, đương nhiên phải tùy theo đại sư sai bảo, không dám nửa lời nói khác. Thế nhưng nếu may mắn tại hạ thắng được đại sư nửa chiêu một thức, chỉ xin phái Thiếu Lâm rời khỏi Quang Minh Đỉnh.

Không Tính đáp:

- Việc của phái Thiếu Lâm, do sư huynh ta định đoạt, ta chỉ lo việc của ta được thôi. Ta không tin rằng Long Trảo Thủ này lại không thắng được người đâu.

Trương Vô Kỵ trong lòng bỗng chợt nghĩ ra một cách, nói:

- Ba mươi sáu chiêu Long Trảo Thủ của phái Thiếu Lâm không có một chút sơ hở nào, là vô thượng tuyệt nghệ của cầm nã pháp trong thiên hạ, chỉ có điều đại sư luyện vẫn còn có một chỗ chưa đúng hẳn.

Không Tính giận dữ đáp:

- Giỏi nhỉ, nếu người phá giải được Long Trảo Thủ của ta, ta lập tức quay về chùa Thiếu Lâm, suốt đời thề không ra khỏi cửa chùa một bước.

Trương Vô Kỵ đáp:

- Không cần phải như thế.

Hai người đối đáp mọi người đứng chung quanh reo hò như tiếng sấm, mỗi lúc một thêm vang dậy. Thì ra tuy hai người miệng vẫn nói, tay chân thân pháp không vì thế mà ngừng lại, tuy càng đấu càng nhanh, nhưng ngữ điệu so với bình thời chẳng có gì khác, không ngấp ngừng chút nào. Khi Không Tính nói câu "Khinh công của người giỏi thật" thì đã liên tiếp đánh ra hai chiêu vù vù, khi nói tới "nhưng nếu muốn thắng được ta bằng đường quyền ngọn cước" thì năm ngón tay trái đã chụp xuống, còn nói tới đoạn "thì đừng hòng" giọng nói uy mãnh, hai tay cùng phát ra liên tiếp ba chiêu.

Hai người vừa nói vừa đánh, tiếng reo hò của người chung quanh vẫn không át được tiếng của họ. Khi Trương Vô Kỵ nói tới câu sau cùng: "Không cần phải như thế", tự nhiên thân hình vọt lên, ở trên không lượn liên tiếp bốn vòng, càng lượn càng cao, rồi đổi hướng một cái, nhẹ nhàng đáp xuống ngoài xa mấy trượng. Mọi người nhìn thấy như thế ai nấy mắt tròn trũng, không ai tin nổi trên đời này lại có loại khinh công như thế. Thanh Dục Bức Vương Vi Nhất Tiểu vẫn tự hào khinh công của mình trên đời không ai sánh kịp, lúc này cũng không khỏi tắc lưỡi thán phục.

Trương Vô Kỵ rơi xuống đất rồi, Không Tính lại xông tới trước mặt, nhưng không thừa cơ truy kích, lớn tiếng nói:

- Thế bây giờ mình tỉ đấu chưa?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Được rồi, mời đại sư phát chiêu.

Không Tính nói:

- Người có còn nhảy lùi về sau nữa thôi?

Trương Vô Kỵ mỉm cười trả lời:

- Vẫn bối nếu còn lùi nửa bước thì xem như thua.

Những người trong Minh giáo như Dương Tiêu, Lãnh Khiêm, Chu Điền, Thuyết Bất Đắc, trong Thiên Ưng giáo như Ân Thiên Chính, Ân Dã Vương, Lý Thiên Viên tuy thân thể cử động khó khăn, mắt tai vẫn bình thường, nghe thấy chàng nói như thế đều kinh hoàng thẳm. Bọn họ ai cũng kiến đa thức quảng, thấy Long Trảo Thủ của nhà sư thật là ghê gớm, muốn tiếp ông ta một chiêu, cũng không phải dễ dàng, võ công Trương Vô Kỵ tuy giỏi thật, nhưng muốn thắng được cũng phải trăm hiệp trở lên, công thủ tránh né, làm sao có cách nào không lùi lại nửa bước? Ai nấy đều thấy câu nói đó quá ư là khoa trương.

Lại nghe Không Tính nói:

- Không cần phải thế. Thắng cũng phải cho công bình, thua cũng phải cho tâm phục.

Nói vừa xong, quát lên:

- Tiếp chiêu.

Tay trái chộp hờ ra, tay phải kẹp lại thành một luồng kinh phong, đánh thẳng vào huyệt Khuyết Bồn ở vai trái của Trương Vô Kỵ, chính là chiêu Nã Vân Thức.

Trương Vô Kỵ thấy tay trái ông ta vừa hơi động, biết ngay nhà sư định sử chiêu này, lập tức tay trái cũng chộp hờ ra, tay phải chộp luôn vào huyệt Khuyết Bồn của đối phương. Hai người sử dụng cùng một chiêu thức, cũng không có gì phân biệt, nhưng Trương Vô Kỵ ra sau mà tới trước, tuy chỉ là một sát na thôi nhưng đã chiếm được tiên cơ. Ngón tay của Không Tính còn cách chàng khoảng hai tấc thì năm ngón tay của Vô Kỵ đã chộp trúng huyệt Khuyết Bồn trên vai ông ta. Không Tính chỉ thấy huyệt đạo tê chôn, kinh lực trên bàn tay phải hoàn toàn mất hết. Thế nhưng Trương Vô Kỵ không sử kinh vào ngón tay, lập tức rút lại ngay.

Không Tính ngạc nhiên, hai tay lại cùng đưa ra, sử chiêu Sang Châu Thức chộp vào hai huyệt Thái Dương hai bên mang tai của Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ lại hậu phát tiên chí, hai tay cũng đưa ra, lại đi trước một bước, chộp đúng vào hai huyệt Thái Dương hai bên của Không Tính. Thái Dương huyệt là nơi trọng yếu, đối với nội gia cao thủ khi tỉ võ, đánh trúng là chết ngay, không có cách gì cứu được. Thế nhưng Trương Vô Kỵ chỉ lấy đầu ngón tay vuốt nhẹ, rồi cuốn vòng trở ra, biến thành thức thứ mười bảy trong Long Trảo Thủ là Lao Nguyệt Thức, đánh nhứ vào huyệt Phong Phủ ở sau đầu.

Không Tính bị chàng phát trúng huyết Thái Dương đã đứng chết trân, đến lúc chàng sử dụng Lao Nguyệt Thức, lại càng kinh hãi hơn, lập tức nhảy lui về sau nửa trượng, quát lên:

- Người... người tại sao lại học lén Long Trảo Thủ của phái Thiếu Lâm ta?

Trương Vô Kỵ mỉm cười nói:

- Võ công trong thiên hạ tất cả đầu đầu cũng đều qui về một nguồn gốc, lẽ nào còn cưỡng phân các phái khác nhau, cái này của mình, cái này của người, công phu Long Trảo Thủ chắc gì đã chỉ có quý phái mới có được mà thôi?

Thế nhưng trong lòng chàng không khỏi bội phục: "Long Trảo Thủ này quả thực lợi hại, hẳn là phái Thiếu Lâm phải thiên trùy bách luyện hàng mấy trăm năm qua, có thể nói là một thứ võ công "bất bại", nếu ta không dùng chính môn Long Trảo Thủ này đối địch với ông ta, nếu dùng quyền pháp khác để thủ thắng, quả thực là mười phần gian nan. Huống chi những quyền pháp, chiêu pháp ta học được, còn chưa bằng nhân vật hạng hai hạng ba của phái Thiếu Lâm, làm sao so sánh được với một trong ba đại thần tăng là Không Tính đại sư này?".

Không Tính cúi đầu suy nghĩ, nhất thời không hiểu rõ đạo lý của việc này, nói đến công phu tu luyện Long Trảo Thủ, thì dù cho sư huynh Không Văn, Không Trí mà ngay cả đương niên Không Kiến cũng đều không bằng được mình, vậy mà sao thanh niên này tiếp mình hai chiêu, đều hậu phát tiên chí, lối xuất chiêu từ thủ pháp đến kinh lực, phương hướng bộ vị đều vừa ổn định, vừa nhanh nhẹn, chẳng khác gì đã khổ luyện mấy chục năm?

Ông ta ngơ ngẩn không nói, cả mấy nghìn đôi mắt trên quảng trường đều chăm chăm nhìn vào mặt nhà sư. Vừa rồi hai người động thủ ra chiêu, chỉ trong chớp nhoáng lại phân ra, ngoài những cao thủ hạng nhất ra, không ai nhìn thấy ai người nào thắng người nào bại, nhưng trước mắt thấy Trương Vô Kỵ thì dường như vô sự, Không Tính lại nhăn tít đôi lông mày trầm tư suy nghĩ, hiển nhiên hơn kém đã rõ rồi.

Không Tính đột nhiên hét lớn một tiếng, tung mình nhảy tới, hai bàn tay như gió tấp mưa sa, Bồ Phong Thức, Tróc ảnh Thức, Phủ Cầm Thức, Cổ Sát Thức, Phê Kháng Thức, Đảo Hư Thức, Bão Tàn Thức, Thủ Khuyết Thức tám thế liên hoàn ào ào đánh tới. Trương Vô Kỵ thản nhiên như không, cứ theo đúng như thế từng thức một mà trả lại. Bồ Phong Tróc ảnh, Phủ Cầm Cổ Sát, Phê Kháng Đảo Hư, Bão Tàn Thủ Khuyết liên tiếp tám chiêu, chiêu nào cũng ra sau mà tới trước.

Tám thức Long Trảo Thủ này của Không Tính thần tăng liên hoàn bất tuyệt, chẳng khác gì một chiêu biến ra tám cách khác nhau, nhanh nhẹn vô cùng, nào ngờ ông ta càng nhanh thì Trương Vô Kỵ lại nhanh hơn, chiêu nào cũng chiếm được trước. Mỗi khi Không Tính xuất một chiêu, lại bị ép lùi một bước, lùi đến bước thứ bảy rồi, Bão Tàn Thức và Thủ Khuyết Thức ổn trọng như núi bấy giờ mới tung ra. Hai chiêu này là hai chiêu sau cùng thứ ba mươi

nhãm và ba mươi sáu của Long Trảo Thủ, trong nháy mắt tưởng như bên trong có hàng trăm sơ hở, người ra chiêu tay chân luống cuống, hết sức chống đỡ, kỳ thực hai chiêu này tưởng là thủ mà chính là công, cực kỳ khéo mà làm như vụng, trong mỗi chỗ sơ hở đều ẩn phục những bẫy rất là lợi hại.

Long Trảo Thủ vốn dĩ là một môn võ công cương mãnh, nhưng đến hai thức sau cùng này, trong cương mãnh có ẩn âm nhu, đã đạt đến mức phản phác hoàn chân, lô hỏa thuần thanh.

Trương Vô Kỵ hú lên một tiếng trong trẻo, mạnh dạn tiến lên một bước, hai chiêu Bão Tàn, Thủ Khuyết đánh như ra, đột nhiên biến ngay thành chiêu Nã Vân Thức, đi thẳng vào ngay chính giữa. Không Tính cả mừng, nghĩ thầm: "Sau cùng người đã lọt vào bẫy của ta rồi". Ông ta thấy tay phải của Vô Kỵ rơi vào vòng vây, không còn cách nào có thể lui về được nữa, song chưởng liền quay trở về đánh vào, nghe bụp một tiếng đánh trúng ngay khuỷu tay Trương Vô Kỵ. Không Tính là một cao tăng hữu đạo, thấy thanh niên này tinh thông tuyệt nghệ của phái Thiếu Lâm, ngại rằng chàng có uyên nguyên gì với môn phái chằng, hướng chi mấy chiêu trước rõ ràng đã đánh vào trọng huyệt của mình, đều cố ý nhường nhịn rút tay về, nên chiêu này ông ta cũng không hạ sát thủ, chỉ cần đánh gãy cánh tay Trương Vô Kỵ mà thôi. Ngờ đâu song chưởng vừa chạm vào cánh tay chàng, bỗng thấy một nguồn kinh lực nhu hòa hậu trọng đẩy ra, giữ chặt song chưởng không cho đánh tới. Ngay lúc đó, năm ngón tay của Trương Vô Kỵ đã ấn nhẹ vào huyệt Đan Trung trên ngực Không Tính rồi.

Chỉ trong một chớp mắt, bao nhiêu ý niệm trong lòng Không Tính đều nước lã đổ ra sông, mấy chục năm khổ luyện võ công, xưng hùng giang hồ đều chỉ là một trường huyền mộng. Ông gật đầu, chậm rãi nói:

- Tăng chí chủ cao siêu hơn lão nạp nhiều lắm.

Tay trái nắm lấy năm ngón tay phải, vừa vận sức lên toan bẻ gãy, đột nhiên cổ tay trái thấy tê đi, kinh đạo hoàn toàn không sử ra được, chính là Trương Vô Kỵ phát vào huyệt đạo trên cổ tay. Chỉ thấy chàng lớn tiếng nói:

- Văn bối dùng Long Trảo Thủ của phái Thiếu Lâm để thắng đại sư, có làm tổn thương gì đến uy danh của phái Thiếu Lâm đâu? Nếu văn bối không dùng tuyệt nghệ của Thiếu Lâm để đối công với đại sư, thiên hạ không có võ công thứ hai nào có thể chiếm thượng phong được với đại sư nữa thức.

Không Tính nhất thời phẫn khích, định tự mình bẻ gãy năm ngón tay mình, suốt đời không nói tới võ công nữa, nghe chàng nói như thế, thấy đối phương ngôn ngữ hành sự đều hết sức bao che cho bản môn, nếu không uy danh của phái Thiếu Lâm hàng nghìn năm qua, có thể nói là tự tay mình làm hỏng mất cả, mình chẳng hóa ra là kẻ đại tội của môn phái hay sao?

Trong bụng nghĩ như thế, không khỏi mười phần cảm kích, nước mắt ứa ra, chấp hai tay nói:

- Tăng thí chủ nhân hiệp hơn người, lão nạp vừa cảm ơn, vừa bội phục.

Trương Vô Kỵ vái lại một vái thật sâu, nói:

- Văn bối phạm thượng bất kính, mong được đại sư thứ tội cho.

Không Tính mỉm cười, nói:

- Long Trảo Thủ này vào tay Tăng thí chủ, thành ra uy lực đến thế, trước đây lão nạp có nằm mơ cũng không nghĩ ra được, sau này có khi nào rảnh rỗi, mong được giá lâm tậ tự, lão nạp thể nào cũng hết lòng chủ nhà xin được một phen chỉ dạy cho thật nhiều.

Trong võ lâm mỗi khi nói đến "thỉnh giáo" đều có hàm ý khiêu chiến trong đó, thế nhưng Không Tính quả thực lòng khẩn khoản, rõ ràng bội phục võ nghệ của đối phương, tự thẹn không bằng được, có ý xin học hỏi thực sự.

Trương Vô Kỵ vội vàng nói:

- Không dám, không dám. Chùa Thiếu Lâm võ công bác đại tinh thâm, văn bối ít học tuổi trẻ, chỉ mong mai này có cơ duyên được đại sư chỉ điểm thêm cho.

Câu nói đó chàng thực từ ruột gan nên giọng thật là thiết tha khẩn khoản. Không Tính tại chùa Thiếu Lâm địa vị cực cao, chỉ vì tính tình mộc mạc, không có tài trị sự nên không giữ một địa vị trọng yếu nào, nhưng nhân phẩm võ công, tăng chúng ai ai cũng kính phục. Phái Thiếu Lâm từ Không Trí đại sư đổ xuống thấy chàng nói thế đều thấy hả dạ, ai nấy đều thầm cảm kích Trương Vô Kỵ giữ cho bản phái không bị mất mặt, đều biết việc ngày hôm nay, mình không còn có thể ra khiêu chiến với chàng được nữa.

Không Trí đại sư là thủ lĩnh của kỳ vi công Minh giáo này, thấy tình thế như thế, trong lòng thật là hổ thẹn, ma giáo sắp bị tiêu diệt đến nơi lại bị gã thanh niên vô danh này ra tay ngăn trở, nếu như bây giờ rút về, anh hùng hào kiệt trong thiên hạ chẳng cười đến rụng cả răng ư? Thành ra nhất thời không biết tính sao bèn đưa mắt cho chuông môn phái Hoa Sơn là Thân Cơ Tử Tiên Vu Thông nháy một cái.

Tiên Vu Thông túc trí đa mưu, là quân sư của cả sáu môn phái trong kỳ vây đánh Quang Minh Đỉnh này, thấy Không Trí đại sư đưa mắt cầu cứu, lập tức xòe quạt đưa lên phe phẩy, từ từ bước ra.

Trương Vô Kỵ thấy người đi ra là một văn sĩ trung niên chừng ngoài bốn mươi, mi mục thanh tú, tuấn nhã tiêu dật, tự nhiên có vài phần cảm tình, chấp tay nói:

- Xin chào, không biết vị tiên bối này có điều chi chỉ bảo?

Tiên Vu Thông chưa kịp trả lời, Ân Thiên Chính nói:

- Đây là chuông môn phái Hoa Sơn Tiên Vu Thông, võ công chỉ bình thường nhưng rất nhiều qui kế.

Trương Vô Kỵ vừa nghe tên Tiên Vu Thông nghĩ thầm: "Cái tên này quen quá, không biết mình nghe nói tới khi nào?". Chỉ thấy Tiên Vu Thông đi tới trước mặt cách xa chừng hơn một trượng, liền đứng lại, ổn định rồi mới chấp tay nói:

- Xin chào Tăng thiếu hiệp.

Trương Vô Kỵ hoàn lễ nói:

- Xin chào Tiên Vu chương môn.

Tiên Vu Thông nói:

- Tăng thiếu hiệp thân công cái thế, liên tiếp đánh bại chư lão của phái Không Động, ngay cả thân tăng của phái Thiếu Lâm cũng phải chịu hạ phong, tại hạ thật là bội phục. Không biết thiếu hiệp là môn hạ của vị tiên bối cao nhân nào, điều giáo được một thiếu niên anh hiệp, trên đời khó thấy như thế?

Trương Vô Kỵ đang suy nghĩ xem mình đã nghe đến tên người này vào lúc nào, câu hỏi của y chàng chưa kịp trả lời. Tiên Vu Thông ngừng mặt lên trời cười ha hả, lớn tiếng nói:

- Không hiểu Tăng thiếu hiệp đối với sư thừa lai lịch có gì khó ăn khó nói cần phải dấu diếm chăng? Cổ nhân nói rằng: "Kiến hiền tư tề, kiến bất hiền..."

Trương Vô Kỵ nghe tới "kiến hiền tư tề", lập tức nghĩ ngay đến "kiến tử bất cứu", liền nhớ ngay năm năm trước nơi Hồ Điệp Cốc, Hồ Thanh Ngưu từng nói với chàng: "Tiên Vu Thông của phái Hoa Sơn giết hại em gái ông ta". Khi đó Trương Vô Kỵ tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã định bụng: "Gã Tiên Vu Thông này thật là đáng ghét, nếu sau này không bị báo ứng thì quả là trời không có mắt". Chàng ngưng thần nhớ lại mọi chuyện Hồ Thanh Ngưu đã kể cho nghe:

Một thanh niên bị trúng Kim Tầm trùng độc ở xứ Miêu Cương, lẽ ra thể nào cũng chết. Ta ba ngày ba đêm không ngủ, hao tận tâm huyết cứu sống được y, lại cùng y kết nghĩa kim lan, tình như chân tay, không ngờ sau này y lại làm chết chính đứa em ruột của ta... Ôi, đứa em đáng thương của ta ơi... hai anh em ta từ bé cha mẹ mất sớm, đùm bọc lẫn nhau.

Hồ Thanh Ngưu nói đến đó, mặt nhăn nhúm, mắt nhòa lệ khiến cho Trương Vô Kỵ cực kỳ đau xót. Hồ Thanh Ngưu lại kể tiếp, về sau từng mấy lần đi kiếm y báo thù, nhưng vì phái Hoa Sơn người nhiều thế mạnh, Tiên Vu Thông lại giỏi hoạt, lắm mưu nhiều kế khiến Hồ Thanh Ngưu suýt chết về tay y.

Chàng nghĩ đến đó, đôi lông mày dựng ngược, đôi mắt như tóe lửa, nhìn thẳng vào Tiên Vu Thông, lại nghĩ đến y có một tên đệ tử là Tiết Công Viễn, bị Kim Hoa bà bà đả thương nhờ mình cứu y thoát chết, vậy mà về sau toan bắt mình làm thịt ăn, hai thầy trò y lấy oán báo ân, đều là một bọn gian ác, đê tiện vô sỉ. Tiết Công Viễn nay chết rồi, còn tên Tiên Vu Thông này không thể không trừng trị một phen cho bõ ghét, chàng liền mỉm cười nói:

- Tôi có bị trúng độc ở Miêu Cương đâu, cũng không giết chết em gái của người kết nghĩa kim lan, có gì mà khó ăn khó nói?

Tiên Vu Thông nghe chàng nói thế, liền toàn thân run rẩy, toát mồ hôi lạnh sau lưng. Năm xưa y được Hồ Thanh Ngưu cứu chữa khỏi chết rồi, cùng

em gái của Hồ Thanh Ngưu là Hồ Thanh Dương yêu thương nhau. Hồ Thanh Dương trao thân cho y để rồi mang thai, nào ngờ Tiên Vu Thông tham cái địa vị chưởng môn phái Hoa Sơn, bỏ rơi Hồ Thanh Dương để kết hôn với người con gái độc nhất của chưởng môn. Hồ Thanh Dương xấu hổ tự tận, gây ra cái thảm cảnh một xác hai mạng người, trước nay Tiên Vu Thông vẫn cố gắng che đậy không cho ai hay biết, không ngờ chuyện đã trên mười năm, đột nhiên bị gã thanh niên này trước mặt mọi người kể ra, y không kinh hồn thất đảm sao được? Y liền nghĩ ngay một ý tưởng độc ác: "Gã thanh niên này không hiểu vì sao lại biết được chuyện riêng tư của ta, không thể không lập tức ra tay trừ ngay, không để cho y sống thêm một giờ một buổi nào nữa, nếu không để nó rêu rao chuyện của mình ra thì làm sao?".

Chỉ giây lát y trấn tĩnh ngay được, nói:

- Tăng thiếu hiệp nếu không chịu nói ra sự thừa, tại hạ xin lãnh giáo cao chiêu của các hạ. Chúng mình chỉ vừa tới chỗ là ngừng lại, ra tay lưu lại chút tình, được chăng?

Nói xong y nghiêng tay phải, tay trái chém xuống đầu vai của Trương Vô Kỵ, lớn tiếng nói:

- Xin mời Tăng thiếu hiệp.

Cốt để Trương Vô Kỵ không còn cơ hội nói tiếp nữa. Trương Vô Kỵ hiểu tâm ý của y, tiện tay đưa chưởng lên gạt nhẹ, nói:

- Phái Hoa Sơn võ nghệ thật là cao minh, lãnh giáo hay không thì cũng vậy. Thế nhưng cái tài lấy oán báo ơn, vong ân phụ nghĩa, cái đó người ngoài mới theo không kịp...

Tiên Vu Thông không để cho chàng nói tiếp, lập tức xông lên tấn công, sử một tuyệt kỹ của phái Hoa Sơn là bảy mươi hai lộ Ứng Xà Sinh Tử Bác. Y gập cái quạt lại cầm nơi tay phải, để lộ cái cán bằng thép đúc thành hình đầu rắn, dùng xà đầu điểm, đánh, đâm, chọc, tay trái sử dụng Ứng Trảo Công để nắm, bắt, vặn, móc, hai tay chiêu số hoàn toàn khác nhau. Lộ Ứng Xà Sinh Tử Bác này là tuyệt kỹ của phái Hoa Sơn truyền đã trên trăm năm, ứng xà thi triển, trong một thức cùng xuất hiện thế hùng mạnh của chim, thế linh động của rắn, bao gồm vừa nhanh vừa độc.

Thế nhưng lực phân ắt yếu đi, lộ võ công này nếu dùng đối phó với người thường sẽ khiến cho người ta phải luống cuống, tránh được bên đông thì bị đòn bên tây. Trương Vô Kỵ chỉ tiếp qua vài chiêu, biết ngay đối phương chiêu số tuy tinh, kinh lực lại không đủ, so với Không Tính thần tăng thật kém xa, nên tay vẫn chống đỡ, miệng vẫn nói tiếp:

- Tiên Vu chưởng môn, tại hạ có một điểm chưa rõ ràng muốn thỉnh giáo. Năm xưa ông thân trúng kịch độc, đến mức chín chết một sống, người ta phải ba ngày ba đêm không ngủ, kiệt lực tận tâm cứu ông khỏi, lại cùng ông kết nghĩa kim lan, đối với ông tình như anh em. Vậy mà tại sao ông đang tâm làm chết em gái người ta là thế nào?

Tiên Vu Thông không sao trả lời được, há miệng chửi:

- Hồ...

Y định chửi một câu "Hồ thuyết bát đạo" toan cãi chầy cãi cối. Tiên Vu Thông vốn dĩ ăn nói khéo léo, mồm miệng lanh lợi nổi tiếng trong võ lâm, nghe đến Trương Vô Kỵ nói toạc chuyện bí mật của mình, liền toan đặt điều dùng tài biện bác vu hãm, vừa che dấu chuyện thất đức, vừa chờ dịp Trương Vô Kỵ phần nộ chia trí hầu thừa cơ hạ độc thủ. Tài nghệ như Không Tính đại sư còn không thắng nổi địch thủ, y không mong gì dùng võ nghệ áp đảo được đối phương.

Nào ngờ vừa mới nói được một chữ "Hồ", bỗng thấy một chưởng lực nặng nề ập tới đè vào ngực, Tiên Vu Thông thấy hơi thở hụt hẫng, ba chữ "... thuyết bát đạo" nghẹn tại cổ nói không ra, trong giây lát thấy hơi trong ngực dường như đã bị đối phương đẩy ra ngoài rồi, vội vàng tiêm vận nội lực, hết sức chống đỡ, tai vẫn nghe rõ ràng từng câu từng chữ Trương Vô Kỵ nói:

- Đúng thế, đúng thế. Người vẫn còn nhớ được họ Hồ, thế nhưng sao chỉ nói ra họ Hồ mà không nói cho hết? Hồ gia tiểu thư bị người hãm hại chết thảm như thế, bao nhiêu năm qua người không thấy áy náy sao?

Tiên Vu Thông ngộp chịu không nổi, hơi thở dường như đứt quãng, vội vàng liên tiếp đánh ra ba chiêu. Trương Vô Kỵ chưởng lực liền nhả ra, y thấy vừa thấy nhẹ nhàng, vội hít một hơi dài, quát lên:

- Người...

Thế nhưng chỉ mới nói được một chữ "người", chưởng lực của đối phương lại ép tới trước ngực, tiếng lại đứt quãng. Trương Vô Kỵ nói tiếp:

- Đại trượng phu dám làm dám chịu, đúng ra đúng, sai ra sai, việc gì cứ phải ập a ập ứng, che đầu che đuôi? Điệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu năm xưa cứu mạng cho người, có phải không? Em gái của ông ta chính người làm hại đến chết, có phải không?

Chàng không biết em gái Hồ Thanh Ngưu bị hại như thế nào nên không thể nào nói cho rõ ràng, thế nhưng Tiên Vu Thông lại tưởng bao nhiêu chuyện y làm, Trương Vô Kỵ đều biết hết, thế nhưng khổ một nỗi không sao mở miệng được, thành ra mặt cứ tái đi.

Những người chung quanh ai nấy đều biết Tiên Vu Thông miệng lưỡi trơn như mỡ, có tài hùng biện, vậy mà bị đối phương trách mắng nặng nề như thế không đối đáp được một lời nào, khiến không thể không tin lời của Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ dùng thần công tuyệt đỉnh ép vào ngực y không cho y thở, khiến cho Tiên Vu Thông chẳng khác gì người cầm ấm phải ớt, muốn nói cũng không được, người ngoài chỉ thấy Trương Vô Kỵ hay tay múa may, chiết giải thế công của Tiên Vu Thông, thỉnh thoảng phản kích một chưởng, cho nên dù là cao thủ của các phái cũng không ai nhìn ra cái ngoắt ngoéo ở bên trong. Các danh túc của phái Hoa Sơn, các môn nhân thấy chưởng môn bị bôi tro trát trấu trước mặt mọi người, bị mắng chửi không còn mặt mũi nào

như thế, mà không có được một lời biện giải, ai nấy đều hết sức bẽ bàng. Thế nhưng một số người biết Tiên Vu Thông quỷ kế đa đoan, nghĩ rằng y tạm thời ẩn nhẫn, để chờ cơ hội báo phục cực kỳ lợi hại.

Lại nghe Trương Vô Kỵ lớn tiếng nói tiếp:

- Người trong võ lâm chúng ta, quan trọng nhất là ơn phải đền, oán phải trả. Điệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu là người trong Minh giáo, người chịu đại ân của Minh giáo, vậy mà hôm nay tất lãnh môn nhân đến đánh Minh giáo. Người ta cứu mạng cho ngươi, y lại giết chết thân nhân người ta, quả thật không bằng loài cầm thú, còn mặt mũi nào mà làm chưởng môn một phái?

Chàng mắng y một trận thật là hả lòng hả dạ, nghĩ thầm nếu như Hồ tiên sinh hôm nay giá như có ở đây, được chính tai nghe chàng mắng y rửa hận cho ông ta, chắc cũng bớt đi được phần nào nỗi phẫn uất trong lòng bao lâu nay. Thế nhưng chàng cũng biết rằng chỉ nên mắng chửi nhưng không thể nào lấy mạng của y, ngày sau sẽ tìm cách trả thù sau, nên thu chưởng lực lại, nói:

- Nếu ngươi đã biết hổ thẹn rồi, ta tạm để cái đầu ngươi trên cổ.

Tiên Vu Thông đột nhiên hô hấp thoải mái, quát lên:

- Tiểu tặc, chỉ nói láo thôi.

Y vung cán quạt chỉ ngay vào mặt Trương Vô Kỵ điểm một cái, lập tức nhảy vọt ra một bên. Trương Vô Kỵ đột nhiên ngửi thấy một mùi thơm, lập tức đầu óc choáng váng, chân đứng không vững, chỉ thấy trời đất quay cuồng, mắt nổ đom đóm...

Tiên Vu Thông quát lên:

- Tiểu tặc, để cho ngươi biết tuyệt nghệ của phái Hoa Sơn Ưng Xà Sinh Tử Bác lợi hại như thế nào.

Nói xong y nhảy tới trước, năm ngón tay trái vung ra chộp vào huyết Uyên Dịch nơi nách Trương Vô Kỵ. Y thấy ngũ trảo chộp xuống, Trương Vô Kỵ hoàn toàn không phản kháng được, nhưng nơi đụng vào trơn tuột chẳng khác gì một con cá, không sao sử được một chút kinh đạo nào. Lại nghe môn hạ phái Hoa Sơn hò reo vang động:

- Ưng Xà Sinh Tử Bác hôm nay dương danh thiên hạ.

- Tiên Vu chưởng môn phái Hoa Sơn thần kỹ kinh người.

- Có thể mới dạy cho tên tiểu tặc võ công chân thực ra sao.

Trương Vô Kỵ mỉm cười, thổi một hơi ngay mũi Tiên Vu Thông. Tiên Vu Thông bỗng ngửi thấy một mùi thơm, đầu óc choáng váng, sợ không để đầu cho hết, vội há mồm toan kêu cứu. Trương Vô Kỵ tay trái phát luôn vào hai khoeo chân của y, Tiên Vu Thông đứng không vững, khụy luôn xuống, quì ngay trước mặt Trương Vô Kỵ, chẳng khác gì đang lạy lục xin tha.

Biến cố đó thật ngoài sự tưởng tượng của mọi người, trước mắt thấy Trương Vô Kỵ bị trọng thương, lão đảo muốn ngã, nào ngờ chỉ trong khoảnh

khắc, biến thành Tiên Vu Thông quì ngay trước mặt, chẳng lẽ chàng có yêu pháp hay sao?

Trương Vô Kỵ cúi xuống, cầm cái quạt trong tay Tiên Vu Thông lên, lớn tiếng nói:

- Phái Hoa Sơn tự cho là danh môn chính phái, ai ngờ lại có tuyệt nghệ phóng trùng hạ độc, xin các vị coi thử.

Nói xong chàng phẩy tay một cái, mở chiếc quạt ra, một bên vẽ ngọn núi Hoa Sơn cao vút từng từng lớp lớp, lật qua bên kia viết sáu câu thơ trong bài Thái Hoa Tán (ca tụng ngọn núi Hoa Sơn) của Quách Phác:

Hoa sơn tuấn nhã uy linh,
Bốn bề cao tảo chập chùng chen mây.
Xem chùng tiên nữ đầu đây,
Rót quỳnh tương để chúc nơi thiên đình.
Ai kia du ngoạn vân hương,
Xe rồng thấp thoáng lẫn cùng xiêm y.
(Hoa nhạc linh tuấn,
Tức thành tứ phương.
Viên hữu thần nữ,
Thị áp ngọc tương.
Kỳ thù du chi?
Long giá vân thường.)

Trương Vô Kỵ xếp cái quạt lại, nói:

- Ai ngờ đâu chiếc quạt phong nhã này bên trong lại có dấu một cơ quan đê hèn âm độc.

Nói xong chàng đi đến trước một bụi hoa, chỉ ngay cái cán vào một bông hoa vẫy mấy cái, chỉ giây lát, cánh hoa lả tả rơi xuống, lá cây cũng héo úa biến thành màu vàng.

Mọi người ai nấy kinh hãi, nghĩ thầm: "Tiên Vu Thông dấu trong cái quạt này chất độc gì ghê gớm thế?". Chỉ thấy Tiên Vu Thông nằm phục xuống đất, kêu la thảm thiết như heo bị chọc tiết, âm thanh rùng rợn khiến ai ai cũng sồn lòng:

- A... a...

Tiếng kêu của y kéo dài, tưởng như có ai dùng dao bén cắt từng miếng thịt. Đúng ra một người võ học cao cường như y, dù có bị dao cắt thực chẳng nữa, cũng phải cố chịu đau, không nên kêu la mất tư cách trước mặt mọi người, thành thử mỗi tiếng kêu của y, lại như lột một lớp da mặt của người trong phái Hoa Sơn. Y kêu la mấy tiếng rồi lớn tiếng nói:

- Mau... mau giết ta đi... mau đánh chết ta đi...

Trương Vô Kỵ hỏi:

- Ta có cách chữa được cho ngươi, không biết rằng trong cái quạt này ngươi dấu loại độc vật gì? Không biết chất độc thì không cách gì giải cứu.

Tiên Vu Thông nói:

- Đó... đó là Kim Tầm... Kim Tầm trùng độc... mau... mau đánh chết ta... a... a...

Mọi người nghe đến Kim Tầm trùng độc, người còn trẻ không biết là ghê gớm chẳng nói gì, nhưng những người có tuổi của các môn phái mặt đều biến sắc, nhân sĩ chính trực liền lên tiếng trách cứ ngay. Thì ra Kim Tầm trùng độc là độc vật đứng đầu trong thiên hạ, vô hình vô sắc, người bị trúng phải tưởng như có muôn ngàn con tằm cùng cắn xé khắp người, đau đớn khó chịu, không sao hình dung cho nổi. Người trong võ lâm khi nghe nói đến ai cũng nghiêng răng hàm hực, loại tằm độc này không có dấu vết gì, dù cho thân công vô địch vẫn có thể bị một người đàn bà, một đứa trẻ con không biết võ công hạ độc. Cũng may loại này rất khó tìm, trước đây người ta chỉ nghe tiếng, đến nay mới chính mắt thấy trạng huống của Tiên Vu Thông bị trúng phải.

Trương Vô Kỵ lại hỏi:

- Người dấu Kim Tầm trùng độc trong cán quạt, sao lại tự mình mắc phải?

Tiên Vu Thông đáp:

- Mau... giết ta đi... ta không biết, ta không biết...

Nói đến đây tay y cào lung tung trên chính người mình, lăn lộn dưới đất.

Trương Vô Kỵ nói:

- Người phóng trùng độc trong cái quạt định hại ta, lại bị ta dùng nội lực tống trở ra, người có muốn nói gì thêm không?

Tiên Vu Thông kêu rú lên:

- Chính ta gây nên tội nghiệt... tự ta gây tội...

Y đưa hay tay cấu vào yết hầu toan tự tận, nhưng người trúng phải Kim Tầm trùng độc rồi, muốn sống không được mà muốn chết cũng không xong, thần trí hoàn toàn tỉnh táo, mỗi chỗ trên thân mình đau đớn càng thêm đau đớn, so với người bị trúng độc chết ngay còn đáng sợ hơn nhiều.

Năm xưa Tiên Vu Thông ở tại Miêu Cương có tư tình với một cô gái bản địa, sau lại ruồng bỏ, cô gái đó liền hạ Kim Tầm trùng độc trên người y. Thế nhưng vì mong y hồi tâm chuyển ý nên liều lượng thuốc rất nhẹ để dễ bề giải cứu. Tiên Vu Thông trúng độc rồi liền đào tẩu ngay, nhưng y cũng rất quỷ quyệt, khi trốn đi có ăn trộm của cô gái Miêu gia đó hai đôi kim tằm, nhưng bỏ chạy chưa được bao lâu thì bị tê liệt ngã quỵ. May thay Hồ Thanh Ngưu chính đang hái thuốc ở Miêu Cương, nên cứu sống y. Tiên Vu Thông về sau theo đúng phương pháp nuôi kim tằm, chế thành độc phấn, dấu ở trong cán quạt. ở cán quạt có cơ quan, chỉ cần ấn nút rồi dùng nội lực tống ra, giết người một cách vô hình vô ảnh. Nào ngờ y vừa ra tay đấu với Vô Kỵ lập tức bị chế ngự, nội lực không phát ra được, đến khi chàng triệt thủ nhường đòn, y lập tức sử chiêu Ưng Dương Xà Thoán, cán quạt giả vờ điểm để bắn trùng độc.

Cũng may Trương Vô Kỵ nội lực thâm hậu không ai sánh kịp, khi gặp lâm nguy liền nín thở, ngưng khí, phun ngược độc khí ra, nếu như nội lực kém một chút thì người nằm lăn lộn rên la dưới đất kia không phải là Tiên Vu Thông mà chính là chàng vậy. Chàng đọc kỹ Độc Kinh của Vương Nạn Cô, biết rõ sự lợi hại của kim tằm như thế nào, vội ngâm vận chân khí chạy khắp thân thể, không thấy gì khác lạ, lúc ấy mới yên lòng, thấy Tiên Vu Thông đau đớn như thế, nổi lòng trắc ẩn, nghĩ thầm: "Cứu thì mình có thể cứu được nhưng phải bắt y chính miệng khai ra những điều tàn ác đã làm năm xưa mới được".

Chàng liền lớn tiếng nói:

- Phương pháp cứu trị Kim Tằm trùng độc này, ta cũng có biết, nhưng có điều ta hỏi gì, ngươi phải trả lời cho thành thực, nếu chỉ nói dối nửa câu, ta sẽ thông tay không lý đến, để cho ngươi chịu đựng bảy ngày bảy đêm, đến khi thịt thối tới tận xương, không lấy gì làm thích thú đâu.

Tiên Vu Thông tuy đau đớn, thần trí vẫn hết sức tỉnh táo, nghĩ thầm: "Năm xưa cô gái Miêu Cương khi hạ độc trên ta rồi, cũng có nói là ta sẽ phải chịu khổ đau bảy ngày bảy đêm, khi thịt thối đến xương mới chết được, sao tiên tiểu tử này nói đúng thế không sai chút nào?".

Tuy nhiên y không tin chàng có tài nghệ như Diệp Cốc Y Tiên Hồ Thanh Ngưu để có thể giải độc được nên nói:

- Ngươi... ngươi không cứu nổi ta đâu...

Trương Vô Kỵ mỉm cười, xoay ngược cán quạt, điểm vào ngang hông y, nói:

- Đục một cái lỗ ở chỗ này, đổ thuốc vào rồi khâu lại, có thể khu trừ được chất độc.

Tiên Vu Thông vội vàng nắm ngay lấy:

- Đúng đó, đúng đó. Hoàn toàn... hoàn toàn... không sai chút nào.

Trương Vô Kỵ nói:

- Vậy ngươi nói ra đi, trong đời ngươi làm những chuyện gì không phải.

Tiên Vu Thông nói:

- Không... không có...

Trương Vô Kỵ chấp tay:

- Vậy thì thôi, xin cứ ở đây chịu bảy ngày bảy đêm đi.

Tiên Vu Thông vội nói:

- Để... để tôi nói...

Thế nhưng trước mặt mọi người nói ra những điều không nên không phải của mình, quả thực hết sức khó khăn, y ấp úng hồi lâu, mãi vẫn không nói ra. Đột nhiên từ phái Hoa Sơn có hai tiếng hú rền vang, hai người cùng nhảy ra, một người cao, một người lùn, tuổi tác đều chừng ngoài năm mươi, trong tay cầm trường đao sáng choang đến ngay trước mặt Trương Vô Kỵ. Ông già lùn cất tiếng the thé:

- Họ Tăng kia, phái Hoa Sơn ta có thể giết chứ không có thể làm nhục, người đối phó với Tiên Vu chương môn của chúng ta như thế, đâu phải là hành động của kẻ anh hùng hảo hán.

Trương Vô Kỵ ôm quyền hỏi lại:

- Tôn tính đại danh của hai vị là gì?

Ông già lùn giận dữ đáp:

- Cái mặt người đâu đã xứng đáng hỏi danh hiệu của anh em ta.

Ông ta cúi xuống tay trái định ôm Tiên Vu Thông. Trương Vô Kỵ đánh ra một chương, đẩy ông ta lùi lại một bước, lạnh lùng nói:

- Y toàn thân đầy chất độc, chỉ cần đụng vào thì cũng giống như y không khác chút nào, các hạ nên cẩn thận.

Ông già lùn sững sờ, sợ đến toàn thân run rẩy, lại nghe Tiên Vu Thông kêu la:

- Cứu tôi... mau cứu tôi... Bạch Viên Bạch sư ca, chính tôi dùng Kim Tầm trùng độc sát hại đó, ngoài ra không còn ai nữa, cũng không làm gì không nên không phải.

Y nói câu đó ra, cả hai lão cao lùn lẫn người trong phái Hoa Sơn đều kinh hãi. Ông già lùn hỏi lại:

- Bạch Viên bị người giết đấy ư? Có đúng thế không? Thế sao người lại bảo y chết về tay Minh giáo?

Tiên Vu Thông rên rĩ:

- Bạch... Bạch sư ca... xin sư ca tha cho tôi...

Y một mặt thảm thiết kêu la, một mặt rập đầu van lạy:

- Bạch sư ca...anh chết thật thảm thiết, bởi vì anh khăng khăng hăm dọa... sẽ khai ra chuyện Hồ tiểu thư, sư phụ sẽ không tha tôi đâu, cho nên tôi phải giết anh để bịt miệng. Bạch sư ca... tha cho tôi... tha cho tôi...

Hai tay y nắm chặt cổ họng, nói tiếp:

- Tôi hại anh để giá họa cho Minh giáo, thế nhưng... thế nhưng... tôi đã đốt bao nhiêu là vàng mã, làm bao nhiêu là tuần chay, sao anh vẫn còn đòi mạng tôi? Gia đình anh trẻ già lớn bé, tôi cũng chu cấp đầy đủ... có thiếu thốn gì đâu.

Khi ấy đang giữa ban ngày, trên sân rộng đâu đâu cũng đầy người nhưng mấy câu kêu than của Tiên Vu Thông đầy âm phong u uất, khiến ai nấy lạnh cả gáy, tưởng như hồn ma của Bạch Viên đang đến đây đòi mạng. Người của phái Hoa Sơn ai quen biết Bạch Viên lại càng sợ hãi.

Trương Vô Kỵ nghe y nói như thế quả thực không ngờ nổi, những tưởng chi ép y cung khai thừa nhận chuyện lấy oán báo đức, giết hại em gái Hồ Thanh Ngưu nào ngờ y lại nói ra chuyện giết hại chính sư huynh của mình. Hồ Thanh Dương tuy vì y mà chết nhưng do bà ta tự tận, Tiên Vu Thông vốn là kẻ trắng hoa, trong bụng đâu có hổ thẹn chút nào, còn Bạch Viên mới là người chính tay y làm hại. Năm xưa Bạch Viên bị trúng Kim Tầm trùng độc

lăn lộn kêu la, nay chính y cũng bị như thế, trong đầu chỉ nhớ tới hai chữ Bạch Viên, vừa kinh hoàng, vừa đau đớn nên tưởng như hồn ma Bạch Viên đến đòi mạng.

Trương Vô Kỵ thật ra chẳng biết Bạch Viên là ai nhưng nghe giọng lưỡi Tiên Vu Thông thì liệu chừng y đem chuyện ám hại Bạch Viên đổ lên đầu Minh giáo, phái Hoa Sơn sở dĩ tham gia chiến dịch vây đánh Quang Minh Đỉnh, phần lớn cũng vì đó mà ra nên lớn tiếng nói:

- Các vị trong phái Hoa Sơn thấy chưa? Bạch Viên Bạch sư phụ nào phải do Minh giáo làm hại đâu, các vị trách sai người rồi.

Ông già cao đột nhiên vung đao lên, nhắm ngay đầu Tiên Vu Thông chém xuống. Trương Vô Kỵ vội vàng đưa chiếc quạt ra, điểm vào đao của ông ta một cái, cương đao liền dạt ra ngoài, nghe cạch một tiếng phập ngay xuống đất sâu đến hơn một thước. Ông già cao giận dữ hỏi:

- Tên này là bạn đồ của bản phái, bọn ta thanh lý môn hộ, sao ngươi lại xen vào làm gì?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Văn bối đã bằng lòng chữa Kim Tầm trùng độc cho y, nói rồi lẽ nào không giữ lời. Chuyện phân tranh trong môn hộ của quý phái, xin đợi về lại núi Hoa Sơn, từ từ thanh lý cũng chưa muộn.

Ông già lùn nói:

- Sư đệ, gã này nói đúng đấy.

Ông ta giơ chân lên đá ngay vào huyệt Đại Truy trên lưng Tiên Vu Thông khiến y văng đi, nghe bịch một tiếng rớt trúng ngay trước mặt người của phái Hoa Sơn. Tiên Vu Thông bị đá vào huyệt đạo rồi, tuy đau đớn toàn thân không giảm nhưng không còn kêu lên thành tiếng được nữa, chỉ còn quần quạy dưới đất mà thôi. Các môn nhân đệ tử thân tín của y ai cũng sợ trúng phải chất kịch độc, chẳng người nào dám chạy ra đỡ y dậy.

Ông già lùn quay sang Trương Vô Kỵ nói:

- Anh em ta là sư thúc của tên Tiên Vu Thông kia, ngươi giúp phái Hoa Sơn làm sáng tỏ một đại sự, khiến cho cái chết oan của Bạch Viên sư diệt được phan phui, xin đa tạ.

Nói xong vái một vái thật sâu. Ông già cao cũng cúi xuống vái một cái. Trương Vô Kỵ vội vàng hoàn lễ nói:

- Không dám, không dám.

Ông già lùn lại vung đao lên chém như một cái, gay gắt nói:

- Thế nhưng danh thanh phái Hoa Sơn cũng lại bị tên tiểu tử này trước mặt mọi người làm cho không còn thể thống gì nữa, sư huynh đệ chúng ta nhất định phải thí mạng với người mới xong.

Ông già cao cũng nói:

- Sư huynh đệ chúng ta nhất định phải thí mạng với người mới xong.

Ông ta tuy cao to hơn nhưng chuyện gì cũng phải bắt chước sư huynh, ông già cao nói gì ông ta lập lại y như thế. Trương Vô Kỵ nói:

- Phái Hoa Sơn kẻ nào trong thì vẫn trong, kẻ nào đục thì vẫn đục, chẳng may quý phái có một kẻ bại hoại uy danh đâu có vì thế mà giảm đi chút nào. Trong võ lâm những kẻ chẳng ra gì, các đại môn phái có phái nào không có, hai vị việc gì mà phải bận tâm?

Ông già cao nói:

- Nếu người nói thế thì không sao cả, phải không?

Trương Vô Kỵ đáp:

- Chẳng sao cả.

Ông già cao nói:

- Sư ca, tiểu tử này nói là không sao cả, vậy mình nên bỏ qua đi.

Ông ta vốn cũng hơi ngại Trương Vô Kỵ nên không muốn cùng chàng động thủ.

Ông già lùn vẫn gay gắt nói:

- Tiên trừ ngoại vũ, tái thanh môn hộ. Phái Hoa Sơn hôm nay không thắng được tên tiểu tử này thì còn làm sao đứng trong võ lâm được nữa?

Ông già cao nói:

- Tốt lắm, úy, này thành nhỏ, bọn ta phải hai người đánh với một mình người. Nếu như người thấy thế là không công bình, biết điều nhận thua trước đi thì hơn.

Ông già lùn nhíu mày, quát:

- Sư đệ, người...

Trương Vô Kỵ vội tiếp lời:

- Hai vị đánh một mình vẫn bối, thế cũng được không sao. Thế nhưng nếu hai vị thua thì không được làm khó Minh giáo nữa.

Ông già cao mừng quá, lớn tiếng nói:

- Nếu hai anh em ta đánh một mình người chắc chắn người không thể nào thắng được. Sư huynh đệ ta có một pho Lương Nghi đao pháp, biến hóa không sao tưởng nổi, liên đao công địch, dù cả vạn người cũng không chống nổi. Ta chỉ sợ người đòi đơn đả độc đấu, một người đánh một người. Thế nhưng người chịu một mình đánh với hai người chúng ta, thì thua là cái chắc. Người nói rồi không được hối hận đấy nhé.

Trương Vô Kỵ nói:

- Vẫn bối nhất quyết không hối hận đâu, xin lão tiên bối nhẹ tay cho.

Ông già cao nói:

- Ta sử đao không thể nào nhẹ tay được, lộ đao pháp Lương Nghi này thì triển rồi, càng lúc càng ghê gớm, không có nể nang chút nào. Ta xem tiểu tử người nhân phẩm không đến nỗi kém cỏi, chém chết người thì thật đáng thương...

Ông già lùn giận dữ quát:

- Sư đệ, nói bớt đi một câu có được không nào?

Ông già cao nói:

- Bớt đi một câu cũng được chứ sao. Chẳng qua tiểu đệ cho y biết trước để y cẩn thận. Pho Lưỡng Nghi đao pháp này của sư huynh đệ ta là phản lưỡng nghi, thức nào cũng không giống như qui tắc bình thường...

Ông già lùn gay gắt quát lớn:

- Câm mồm.

Rồi quay qua Trương Vô Kỵ nói:

- Xin tiếp chiêu.

Lập tức múa đao chém tới. Trương Vô Kỵ cầm cây quạt của Tiên Vu Thông đề xuống sừng đao của ông già. Ông già cao vội vàng kêu lên:

- Ấy, ấy, không được, không được. Cứ cái điệu này bọn ta không đánh nữa.

Trương Vô Kỵ hỏi:

- Sao thế?

Ông già cao nói:

- Trong cái quạt này có chất độc, không cẩn thận một tí là phóng ra, đâu phải chuyện đùa.

Trương Vô Kỵ nói:

- Đúng vậy, cái vật kịch độc này, để trên đời chỉ tổ hại người.

Chàng lấy ngón tay trở và giữa kẹp cái quạt ném xuống một cái, nghe soẹt một tiếng, chiếc quạt chui ngấp vào trong đất chỉ để lại một cái lỗ nhỏ. Thần công đó trên cả quảng trường không một người thứ hai nào làm nổi, mọi người không nhìn nổi liền lớn tiếng hoan hô.

Ông già cao cấp đao vào nách, vỗ tay nói:

- Người đi lấy bình khí vào đây.

Trương Vô Kỵ bản tính không muốn phô trương trước mặt mọi người, thế nhưng hôm nay cục thế không phải tầm thường, nếu không hiển thị thần công, chứng tỏ tài nghệ hơn hẳn những người đang có mặt để cho lục đại môn phái ngừng tay, trở về Trung Nguyên, thật là thiên nan vạn nan, liền nói:

- Tiên bối thử xem tôi dùng bình khí nào thì tốt hơn cả?

Ông già cao giơ tay vỗ lên vai y mấy cái, cười nói:

- Thằng bé này cũng thú vị thật, người thích dùng bình khí gì sao lại hỏi ta là sao?

Trương Vô Kỵ biết ông ta vỗ vai mình chẳng qua là người già yêu mến người trẻ đấy thôi, không có ác ý. Thế nhưng người ở bên ngoài thấy thế đều giật mình kinh hãi, hai bên đang sắp tỉ đấu, một người lại giơ tay vỗ vai người kia, đối phương lại không né tránh, nếu như ông già cao lại sử kình, hay thừa cơ vỗ vào huyết đạo, có phải là không đấu mà đã thắng rồi ư? Có ngờ đâu Trương Vô Kỵ thân công hộ thân, ông già cao dù có bất ngờ ám toán cũng không thể nào làm hại chàng được.

Ông già cao cười nói:

- Thế ta bảo người dùng binh khí gì người cũng nghe lời hay sao?

Trương Vô Kỵ mỉm cười đáp:

- Có thể lắm.

Ông già cao cười:

- Thằng bé con võ nghệ thật giỏi, mười tám món binh khí chắc môn gì cũng biết dùng. Vậy người tay không đấu với anh em chúng ta, thế có được chăng?

Trương Vô Kỵ cười:

- Tay không cũng được.

Ông già cao đưa mắt nhìn chung quanh, định tìm một món binh khí thật không vừa tay cho chàng dùng, bất ngờ thấy ở bên góc sân có mấy hòn đá lớn, liền nói:

- Để ta cho người được lợi thế, dùng một loại binh khí thật nặng nề.

Nói xong chỉ tay vào mấy hòn đá, cười lên ha hả. Mấy khối đá đó phải nặng đến hai ba trăm cân, người yếu đến lay một viên cũng không chuyển động, huống chi người dùng làm chỗ ngồi lâu ngày, chung quanh nhẵn nhụi không có chỗ nào có thể bám tay, làm thế nào mà dùng như binh khí được? Ông già cao bản tâm muốn làm khó để đùa Trương Vô Kỵ mà thôi, nếu như đối phương thấy khó bỏ cuộc không làm nổi, cuộc đấu coi như không thành. Nào ngờ Trương Vô Kỵ mỉm cười nói:

- Món binh khí này cũng có thể dùng được, lão tiên bối định thử công phu của vãn bối đây chăng?

Nói xong đi đến trước khối đá, giơ tay trái ra móc một tảng đá lên trên tay nói:

- Xin mời hai vị.

Nói chưa dứt cả người lẫn đá đã nhảy lên, vọt tới trước mặt hai ông già.

Mọi người trông thấy ai nấy đều há hốc mồm, quên cả hò reo. Ông già cao giơ tay vạt một nắm râu, kêu lên:

- Cái... cái này thật là kỳ quái.

Ông già lùn biết mình hôm nay gặp phải một địch thủ trên đời chưa từng gặp, lập tức ổn bộ ngưng khí, chăm chăm nhìn đối thủ, nói:

- Xin vô phép.

Một luồng ánh sáng lóe lên, thân hình đã theo đao đâm luôn vào mạng sườn bên phải Trương Vô Kỵ. Ông già cao hỏi:

- Sư ca, đánh thật hay sao?

Ông già lùn nói:

- Chẳng lẽ lại giả?

Cương đao xoay một nửa vòng đột nhiên biến hướng, chém xéo vào đầu vai Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ né qua một bên thấy, lại thấy một luồng ánh sáng lấp lóe, chính là ông già cao vung đao chém tới. Trương Vô Kỵ kêu lên:

- Càng tốt.

Chàng xoay tảng đá đưa ra đỡ, nghe choang một tiếng, nhát dao đó đã chém phải tảng đá, đốm lửa lóe ra, đá vụn bay ra tung tóe. Trương Vô Kỵ giờ tảng đá thuận chiều đẩy tới. Ông già cao kêu lên:

- ối chà, đây là Thuận Thủy Thôi Chu, người dùng tảng đá mà cũng có chiêu số đấy à?

Ông già lùn quát lớn:

- Sư đệ, Hỗn Động Nhất Phá.

Ông ta vung dao từ sau lưng vạch tới một hình vòng cung, cong cong chém vào Trương Vô Kỵ. Ông già cao tiếp lời:

- Thái át Sinh Manh, Lưỡng Nghi Hợp Đức...

Ông già lùn tiếp theo:

- Nhật Nguyệt Hối Minh.

Hai người miệng đọc, chiêu thức liên miên bất tuyệt đánh ra, Trương Vô Kỵ thi triển Cửu Dương thần công, nhẹ nhàng xoay chuyển tảng đá qua lại chống đỡ. Hai ông già lùn cao sử dụng Phản Lưỡng Nghi đao pháp, thế đao nào cũng độc địa, chiêu số trầm mãnh nhưng hòn đá trong tay Trương Vô Kỵ quá lớn, chỉ cần xoay qua xoay lại một chút là chặn ngay được chiêu số của hai ông già. Ông già cao kêu lớn:

- Binh khí của người dùng có lợi nhiều quá, đánh như thế này chẳng công bình chút nào.

Trương Vô Kỵ cười đáp:

- Thế thì không dùng binh khí cục mịch này nữa xem sao.

Đột nhiên chàng tung viên đá lên cao, hai ông già không nhìn nổi ngừng đầu lên nhìn, nào ngờ chỉ vừa sơ ý, huyết đạo sau gáy đã bị đối phương nắm được, không còn cử động gì nữa. Trương Vô Kỵ búng mình về sau, tảng đá lớn từ trên cao rơi xuống đầu hai ông già.

Mọi người ai nấy kinh hoàng kêu la, Trương Vô Kỵ lại nhảy vọt tới trước, tả chưởng đánh ra, đẩy viên đá ra xa hơn một trượng, nghe bình một tiếng rơi ngay xuống, lồm vào mặt đất đến hơn một thước. Chàng giờ tay vỗ nhẹ vào đầu vai hai ông già mấy cái, mỉm cười nói:

- Xin lỗi nhé, vẫn bối chỉ đùa một tí với hai vị đấy thôi.

Cái vỗ của chàng giải khai huyết đạo bị điểm cho hai ông già. Ông già lùn mặt xám ngắt, thở dài:

- Thôi rồi, thôi rồi.

Ông già cao lắc đầu:

- Cái này không tính.

Trương Vô Kỵ hỏi lại:

- Sao lại không tính?

Ông già cao nói:

- Chẳng qua người cật khỏe, mang nổi tảng đá lớn chứ có phải chiêu số thắng được anh em ta đâu.

Trương Vô Kỵ hỏi:

- Thế thì mình tái đấu.

Ông già cao nói:

- Tái đấu cũng được, nhưng phải tìm cách nào mới để cho người khỏi được lợi thế, chúng ta thua mới tâm phục, người nghĩ có phải không?

Trương Vô Kỵ gật đầu:

- Phải lắm.

Tiểu Siêu từ nãy đến giờ chăm chú nhìn cuộc đấu, lúc này giờ tay lên má lêu lêu gheo ông già:

- Xấu hổ quá, xấu hổ quá!

ý có râu dài nên lợi thế,

Vậy mà vẫn bị đánh tanh banh.

Tay cô ta chuyển động, giây xích nơi cổ tay kêu leng keng lại càng dễ nghe. Ông già cao cười ha hả:

- Người đời thường nói: Có học mới nên khôn. Nay cô bé con, muối bọ ta ăn còn nhiều hơn cơm người ăn, cầu bọ ta đi qua, còn dài hơn đường người đi, xí xa xí xố cái gì thế?

Ông ta quay lại nói với Trương Vô Kỵ:

- Nếu như người không phục, thì cũng chẳng cần tỉ đấu nữa. Có điều trận đấu vừa rồi người không thua mà bọ ta cũng không thắng, hai bên coi như huê. Để ba mươi năm nữa, hai bên lại đấu một trận cũng chưa muộn...

Ông già lùn nghe ông già cao càng lúc càng tỏ ra cù nhậy, hai sư huynh đệ dù gì cũng là kỳ túc phái Hoa Sơn đâu có thể chây chả như thế được, liền quát lên:

- Họ Tạng kia, bọ ta nhận không bằng, người muốn xử trí thế nào chúng ta cũng đều nghe theo cả.

Trương Vô Kỵ nói:

- Xin hai vị cứ tùy tiện, tại hạ chỉ muốn điều giải những chuyện hiểu lầm trước đây giữa quý phái với Minh giáo thôi, thực không có ý gì khác.

Ông già cao lớn tiếng nói:

- Cái đó không được, chưa bàn xong cách tỉ võ mới, sao người đã toan tháo lui là sao? Thế chẳng phải là lâm trận rụt cổ, mới nghe hơi đã chạy ư?

Ông già lùn nhú mày không nói gì, biết vị sư đệ này ăn nói rõ ràng đại dạn, nhưng có điều mặt trời trán bóng nên vẫn thường khiến cho đối phương phải bí lối nhưc đầu, chuyển bại thành thắng. Hôm nay ông ta trước mặt anh hùng thiên hạ lại giở trò đó, tuy không lấy gì làm quang minh lỗi lạc, nhưng nếu may mà thắng được Trương Vô Kỵ, ít ra cũng lấy công chuộc tội được.

Trương Vô Kỵ hỏi:

- Thế theo ý tiên bối thì mình phải làm sao?

Ông già cao đáp:

- Phái Hoa Sơn chúng ta có Phán Lưỡng Nghi đao pháp là tuyệt nghệ thần công, người đã nếm qua rồi. Ta nghĩ người chưa biết rằng phái Côn Lôn có một pho Chính Lưỡng Nghi kiếm pháp, biến hóa tinh kỳ ảo diệu, so với đao pháp của phái Hoa Sơn cũng ngang ngửa, bên nào cũng có điểm hay riêng. Thế nhưng đao kiếm hợp bích, lưỡng nghi hóa tứ tượng, tứ tượng sinh bát quái, âm dương đấp đổi lẫn nhau, thủy hỏa hồ tể, ôi...

Nói đến đây lắc đầu không ngớt, thủng thẳng thở dài:

- Uy lực ghê gớm quá, uy lực ghê gớm quá, người không dám chống đỡ đâu.

Trương Vô Kỵ quay lại nói với phái Côn Lôn:

- Chẳng hay vị cao nhân nào trong phái Côn Lôn có thể ra dạy bảo?

Ông già cao cướp lời:

- Phái Côn Lôn trừ vợ chồng Thiết Cầm tiên sinh, người khác không đủ trình độ để phối hợp liên thủ với anh em ta, nhưng chẳng biết Hà tiên sinh có gan ra tay hay không?

Mọi người đều vui mừng: "Ai bảo ông già này dấn dạn, nhưng thực ra đâu có dấn dạn chút nào, y đang khích cho hai đại cao thủ phái Côn Lôn hạ trường tương trợ". Hà Thái Xung và Ban Thục Nhân đưa mắt nhìn nhau, không biết hai ông già cao lùn này là cỡ nào, nhưng họ là sư thúc của chưởng môn Tiên Vu Thông, vai vế rất cao, chắc là bình thời ít hành tẩu giang hồ, còn mình ẩn cư nơi Tây Vực thành ra không biết đến. Hai vợ chồng đều nghĩ thầm: "Hai lão già này đánh không lại thanh niên họ Tăng, nên xúi mình cùng xông vào, nếu có thắng hai người cũng đỡ ê mặt". Lại nghe ông già cao nói tiếp:

- Vợ chồng họ Hà phái Côn Lôn không dám động thủ với y, cũng không trách được. Chính Lưỡng Nghi kiếm pháp của họ tuy không phải là dở, nhưng có điều không linh hoạt cho lắm, nếu so với Phán Lưỡng Nghi đao pháp của phái Hoa Sơn thì về phần tiêu diệt có kém hơn một chút.

Ban Thục Nhân giận dữ, nhảy vọt vào trong sân, chỉ vào ông già cao nói:

- Tôn tính đại danh các hạ là gì?

Ông già cao đáp:

- Tôi họ Hà, xin chào Hà phu nhân.

Câu nói đó xem ra chiếm được lợi thế, khiến trong sân nhiều người cười ồ lên. Ban Thục Nhân là "Thái Thượng chưởng môn" của phái Hoa Sơn, ngay cả Hà Thái Xung cũng phải nể mụ ba phần, mấy chục năm nay ở núi Côn Lôn quen thói hống hách, chung quanh mấy trăm dặm coi bà ta chẳng khác gì một nữ vương, lẽ nào lại để cho người ta chế nhạo? Chỉ nghe soẹt một tiếng, đã rút kiếm đâm luôn vào vai trái ông già cao. Thủ pháp rút kiếm đâm đó cực kỳ nhanh nhẹn, chỉ một chớp mắt trước còn tay không, liêu mi nương lên, một

chớp mắt sau trường kiếm đã ở trong tay, đầu kiếm cách ông già cao không đầy nửa thước.

Ông già cao hoảng hốt, thu đao về gạt, nghe keng một tiếng, đao kiếm chạm nhau, chỉ trong tơ tóc lại dẫn ra. Ban Thục Nhân sử chiêu Kim Châm Độ Kiếp, còn ông già cao sử chiêu Vạn Kiếp Bất Phục, một chính một phản đều là tối cao của lưỡng nghi thuật số. Ông già cao đấu với Trương Vô Kỵ tay chân quờ quạng, tưởng như tài nghệ cũng chỉ bình bình, bây giờ mới thấy công phu đao pháp của ông ta quả thật không phải tầm thường.

Hai người đao kiếm tương giao, mỗi người đều lùi lại một bước, không khỏi ngạc nhiên nhưng trong bụng mười phần kính phục đối phương đánh ra một chiêu tinh diệu. Hai người hai phái, võ công khác hẳn, trong đời chưa từng gặp bao giờ, nhưng chỉ qua một chiêu đã thấy được võ công của mình với bên kia rất ăn khớp, nếu phối hợp sẽ không có một chút sơ hở nào, nên vui sướng chẳng khác nào kẻ suốt đời sống cô đơn nay bỗng gặp người tri kỷ.

Ban Thục Nhân không nhịn nổi tính ngay: "Phản Lưỡng Nghi đao pháp của phái Hoa Sơn quả nhiên ghê gớm, nếu cùng bọn họ liên thủ công địch thì có thể phát huy cực độ chiêu số của hai loại binh khí". Rồi lại nghĩ: "Hai gã này của phái Hoa Sơn không phải là địch thủ của anh chàng họ, phái Côn Lôn mình nếu có đánh với y cũng không thể thắng được. Nếu bọn mình ra đấu thì là tứ đại cao thủ hai phái Côn Lôn, Hoa Sơn hợp chiến một thanh niên vô danh, không khỏi quá mất thân phận, nhưng có gì thì đây là chủ ý của phái Hoa Sơn". Bà ta bèn quay lại gọi Hà Thái Xung:

- Đây, anh qua đây.

Hà Thái Xung tuy không dám cãi lệnh vợ, nhưng trước mắt bao nhiêu người, không thể để mất cung cách của một chưởng môn, hừ một tiếng, từ từ đứng lên. Bốn tên tiểu đồng đi trước, một đứa bưng trường kiếm, một đứa bưng thiết cầm, còn hai đứa kia cầm phát trần. Năm người đi đến giữa sân, đứa bưng kiếm nâng lên quá đỉnh đầu, khom lưng dâng lên. Hà Thái Xung tiếp lấy thanh kiếm, bốn tên tiểu đồng cúi mình lui về.

Ban Thục Nhân nói:

- Phản Lưỡng Nghi đao pháp của phái Hoa Sơn, chiêu số cũng không tệ lắm.

Ông già cao nhếch mép nói:

- Cám ơn đã tán thưởng.

Ban Thục Nhân lờm ông ta nói:

- Bốn người bọn ta dợt ít chiêu với cậu nhỏ này, để thử cho biết võ công hai phái Côn Lôn, Hoa Sơn.

Mụ nói xong quay đầu nhìn lại bỗng dưng "A" lên một tiếng, trừng trừng nhìn Trương Vô Kỵ nói:

- Người... người...

Bà ta cùng Trương Vô Kỵ chia tay chỉ mới năm năm, tuy trong thời gian đó chàng từ một đứa bé đã thành một thanh niên, thân thể cao lớn hơn nhiều, nhưng vẫn còn nhận ra. Trương Vô Kỵ nói:

- Những chuyện cũ của chúng ta, bà có cần phải nói ra không? Tôi là Tăng A Ngưu.

Ban Thục Nhân lập tức hiểu ngay dụng ý của chàng không muốn nói thực tên tuổi mình, nếu như mình nói toạc chân tướng đối phương, bao nhiêu chuyện lấy oán báo đức sẽ bị chàng nói ra cho mọi người biết. Mụ bèn gờ thanh kiếm lên, nói:

- Tăng thiếu hiệp võ công đại tiến, thật đáng mừng, xin được xuất thủ chỉ giáo.

Lời nói rõ ràng ám chỉ mình chỉ tỉ thí võ nghệ không đề cập chuyện cũ. Trương Vô Kỵ mỉm cười nói:

- Đã từ lâu ngưỡng một kiếm pháp thông thần của hiền phu phụ, cũng mong hạ thủ lưu tình.

Hà Thái Xung hỏi:

- Tăng thiếu hiệp dùng binh khí gì thế?

Trương Vô Kỵ vừa nhìn thấy y lại nhớ đến đôi Kim Ngân huyết xà. Khi chàng bị rơi vào tuyết cốc, đôi rắn này không có độc vật gì để ăn nên dần dần chết đói. Chàng lại nghĩ đến y lên núi Võ Đương bức tử cha mẹ mình, ép mình và Dương Bất Hối uống rượu độc, đánh mình đến sưng mắt sưng mũi, rồi cầm mình ném vào đá, nếu không gặp được Dương Tiêu đứng ngay bên cạnh cứu cho, lúc này xác mình cũng đã mục nát, nói gì chuyện khác? Mình có lòng cứu mạng cho ái thiếp của y, vậy mà y lấy oán báo ân còn tính chuyện giết mình.

Chàng nghĩ đến đó, khí giận bốc lên, nghĩ thầm: "Hà Thái Xung ơi, năm xưa ngươi đánh ta chết lên chết xuống, hôm nay tuy ta không thể giết ngươi, nhưng ít ra cũng phải đánh ngươi một trận để cho hả cơn tức".

Vợ chồng Hà Thái Xung và hai ông già lùn cao của phái Hoa Sơn liền đứng ra bốn góc, hai thanh đao, hai thanh kiếm dưới ánh mặt trời lấp lánh bất định. Đột nhiên hai cánh tay Trương Vô Kỵ rung nhẹ một cái, thân hình bay vút lên, trên không trung nhẹ nhàng chuyển hướng lướt qua một cây mai ở phía tây, tay gờ ra, bẻ ngay một cành rồi lại nhẹ nhàng quay về chỗ cũ.

Chàng tay cầm cành cây, chậm chậm đi vào giữa bốn người, gờ lên cao nói:

- Tại hạ dùng cành mai này làm binh khí, lãnh giáo cao chiêu của hai phái Côn Lôn, Hoa Sơn.

Cành mai đó lấm tẩm mấy đóa hoa, quá nửa còn là nụ chưa nở. Mọi người nghe chàng nói thế, đều kinh ngạc: "Cành mai này dụng phải là gãy ngay, làm sao có thể giao đấu với bảo kiếm lợi đao của đối phương?".

Ban Thục Nhân cười nhạt nói:

- Tốt lắm, người không coi công phu hai phái Côn Lôn, Hoa Sơn vào đâu nhỉ?

Trương Vô Kỵ nói:

- Tại hạ từng nghe tiên phụ nói rằng, đương niên Hà Túc Đạo tiên bối của phái Côn Lôn, cầm kiếm kỳ tam tuyệt, người đời gọi là Côn Lôn Tam Thánh. Chỉ tiếc rằng chúng ta sinh sau đẻ muộn, không được có duyên chiêm ngưỡng phong phạm của tiên bối, thật đáng tiếc thay.

Câu nói đó mọi người nghe đều hiểu rằng chàng tán dương tiên bối của phái Côn Lôn, nhưng người đương thời của môn phái này chàng không coi vào đâu cả. Bỗng nghe từ phái Côn Lôn tiếng một người oang oang như chuông rè:

- Thằng giặc con, người tài cán được bao nhiêu mà dám vô lễ với sư phụ, sư thúc ta?

Tiếng quát chưa dứt, một đạo nhân mặt đầy râu ria từ trong phái Côn Lôn nhảy vọt ra, giơ kiếm đâm thẳng vào lưng Trương Vô Kỵ. Đạo nhân đó thân pháp cực nhanh, nhát kiếm đó dường như cảnh cáo từ trước, nhưng kiếm chiêu quá nhậm lẹ, nên cũng chẳng khác gì đánh trộm.

Trương Vô Kỵ không quay mình lại, đợi khi mũi kiếm chạm vào y phục, chân trái mới đá ngược về sau, dè luôn lưỡi kiếm, thuận thế đập xuống dưới đất. Đạo nhân đó cố sức kéo về nhưng không lay chuyển gì cả. Trương Vô Kỵ từ từ quay lại, nhìn lại đạo nhân kia thì ra là Tây Hoa Tử, người chàng đã gặp khi còn đang ở trên thuyền lúc mới về tới Trung Nguyên. Người này tính tình nóng nảy, đã có lần nói năng vô lễ với mẹ chàng là Ân Tố Tố. Trương Vô Kỵ trong lòng chua xót, hỏi lại:

- Phải ông là Tây Hoa Tử đạo trưởng không?

Tây Hoa Tử mặt đỏ gay, không trả lời, vẫn hết sức giựt kiếm về. Chân trái Trương Vô Kỵ đột nhiên lỏng ra, gót chân điểm vào thanh kiếm một cái. Tây Hoa Tử đâu ngờ chàng bỏ chân ra, cố sức kéo, bị mất đà ngã ngửa về sau. Cứ như võ công tập luyện của y, việc xảy ra tuy xuất kỳ bất ý, nhưng cũng có thể gượng đứng ngay được, nào ngờ vừa sử dụng Thiên Cân Trụ thì từ thanh kiếm truyền vào một luồng lực đạo cực kỳ mạnh mẽ đẩy y một cái, lập tức ngồi phịch ngay xuống, không có một chút kháng lực nào, tiếp theo là keng keng keng mấy tiếng, trường kiếm trong tay gãy ra từng tấc một, chỉ còn cầm cán kiếm mà thôi.

Tây Hoa Tử sợ hãi không cùng, y là đệ tử thân truyền của Ban Thục Nhàn, thành thử gọi Ban Thục Nhàn là sư phụ, còn gọi Hà Thái Xung là chưởng môn sư thúc, nhìn thấy sư phụ mặt hầm hầm, biết rằng kỳ này mình làm sư môn cực kỳ mất mặt, thể nào cũng bị phạt nặng, trong lòng kinh hoảng, nhảy nhồm lên, quát lớn:

- Thằng giặc con...

Trương Vô Kỵ vốn đã định cho y về, nhưng nghe y chửi "thằng giặc con" làm nhục cả đến cha mẹ mình, cành hoa trong tay phát lên người y một cái, vận kinh điểm ngay ba nơi huyệt đạo trên ngực y, quay sang nói với hai ông già lùn cao và vợ chồng Hà Thái Xung:

- Xin tiến chiêu đi.

Ban Thục Nhân hạ giọng quát Tây Hoa Tử:

- Cút đi, làm người lớn mất mặt thế chưa đủ sao?

Tây Hoa Tử đáp:

- Vâng.

Thế nhưng vẫn đứng yên không di chuyển. Ban Thục Nhân giận dữ nói:

- Ta bảo ngươi tránh ra, có nghe không hả?

Tây Hoa Tử đáp:

- Vâng, vâng, thưa sư phụ, vâng.

Miệng cực kỳ cung kính nhưng vẫn bất động. Ban Thục Nhân giận dữ tột cùng, không hiểu tên này bỗng dưng sao không nghe lời mình? Thì ra thủ pháp phát huyệt của Trương Vô Kỵ nhanh quá, nhãn quang Ban Thục Nhân tuy mẫn nhuệ, nhưng đâu có ngờ chàng có thể mượn một vật mềm mại để truyền kinh lực, nhẹ nhàng phát một cành hoa mai cũng chẳng khác gì dùng phán quan bút điểm huyệt đạo, liền giơ tay đẩy mạnh vào đầu vai Tây Hoa Tử, hét lên:

- Còn đứng đây làm bản mặt người ta ư?

Tây Hoa Tử đáp:

- Vâng, thưa sư phụ, vâng.

Thân hình lệch kệch văng ra bên cạnh mấy thước, tay chân tư thế không khác mảy may, chẳng khác gì một tượng đá bị người ta đẩy. Ban Thục Nhân và Hà Thái Xung bấy giờ mới biết y đã bị Trương Vô Kỵ điểm huyệt từ bao giờ, trong bụng không khỏi kinh hãi. Hà Thái Xung giơ tay bóp mấy cái vào hông Tây Hoa Tử định giải huyệt cho y, nào ngờ kinh lực thấu vào quá sâu, Tây Hoa Tử vẫn không động đậy gì được.

Trương Vô Kỵ chỉ vào Dương Bất Hối đang tựa vào Dương Tiêu nói:

- Cô bé kia năm năm trước bị các hạ điểm huyệt ép uống độc tửu, tại hạ không cách nào giải huyệt được, hôm nay lệnh đồ cũng thế thôi. Phép điểm huyệt của quý phái và tệt phái không giống nhau, chuyện đó cũng không lấy gì làm lạ.

Mọi người nghe chàng nói thế, ai nấy liền nhìn về phía Dương Bất Hối, thấy nàng chỉ là một cô gái tuổi còn thơ, năm năm trước ắt còn bé hơn nhiều, vợ chồng Hà Thái Xung là địa vị chưởng môn một phái, vậy mà lại hiệp đáp một đứa trẻ con, thực mất hết thân phận. Ban Thục Nhân thấy mọi người nhìn mình bằng cặp mắt khác lạ, bụng nghĩ nói thêm chuyện cũ chẳng hay ho gì, vung kiếm đâm vào mi tâm Trương Vô Kỵ. Ngay lúc đó, trường kiếm của Hà

Thái Xung đâm vào sau lưng, hai ông già phái Hoa Sơn cũng xông ra tấn công.

Trương Vô Kỵ thân hình chuyển động, theo đường hở giữa các thanh đao kiếm mà lách ra, càn mai gạt vào trường kiếm của Hà Thái Xung. Hà Thái Xung vội vàng đâm xéo vào cạnh sườn. Trương Vô Kỵ giơ ngón tay trái búng vào thanh đao của ông già lùn, càn mai lại quét vào thanh kiếm của Hà Thái Xung. Kiếm của Hà Thái Xung hơi chuyển qua, lưỡi kiếm nhắm ngay càn mai chém tới, bụng nghĩ dù người võ công cao cường, gỗ không thể nào chống đỡ một nhát kiếm chém phải. Nào ngờ càn mai của Trương Vô Kỵ xoay lại gạt bình bình vào lưỡi kiếm của Hà Thái Xung, một luồng kinh lực nhu hòa tống ra, trường kiếm của Hà Thái Xung bị gạt ra ngoài, nghe keng một tiếng gạt luôn thanh đao ông già cao vừa chém tới.

Ông già cao kêu lên:

- à há, Hà Thái Xung, người lại giúp cho địch à?

Hà Thái Xung mặt hơi đỏ lên, không dám nhận là kiếm mình bị kinh lực của địch đẩy ra, chỉ nói:

- Chỉ láo lếu nào.

Y hậm hực đâm một kiếm thẳng vào Trương Vô Kỵ. Trong khi Hà Thái Xung ra chiêu công địch, Ban Thục Nhân chờ khi Trương Vô Kỵ lùi lại thì tấn công ở đằng sau, còn hai ông già phái Hoa Sơn thì thi triển Phản Lương Nghi đao pháp. Lương Nghi kiếm pháp và Lương Nghi đao pháp tuy hai bên chính phản khác nhau, nhưng cũng đều biến hóa ở bát quái mà ra, rồi lại quay về bát quái có thể nói hai đường khác nhau nhưng cùng qui về một hướng. Qua lại vài chiêu, bốn người càng lúc càng nhuần nhuyễn, lưỡng đao song kiếm phối hợp với nhau thật là chặt chẽ.

Trương Vô Kỵ đã liệu rằng bốn người liên thủ ắt sẽ cực kỳ khó khăn, quả nhiên chính phản hai pho võ công hợp lại thành một, âm dương hỗ trợ lẫn nhau, không có một chút sơ hở nào. Chàng mấy lần lâm vào hiểm cảnh, nhưng vì quá ý y chỉ cầm một càn mai nên không thể vận kinh đánh gãy đao kiếm đối phương như trong tay cầm một món binh khí. Vừa lúc đó cương đao trong tay ông già lùn vòng tới, Trương Vô Kỵ nghiêng người né qua, kiếm của Ban Thục Nhân đâm vào tới, quát lên một tiếng:

- Trúng.

Đâm luôn vào đùi rạch xoạc một đường trên quần Trương Vô Kỵ. Trương Vô Kỵ giơ tay điểm vào thì kiếm của Hà Thái Xung đã đâm tới, song đao hai ông già lùn cao lại chia ra tấn công thượng hạ bàn. Trương Vô Kỵ nhất thời không chống cự nổi, nghĩ ra một mẹo, liền lách ra đằng sau Tây Hoa Tử.

Ban Thục Nhân liền đuổi theo đâm một kiếm, chiêu số độc địa, kinh lực mãnh liệt, nhất quyết đưa Trương Vô Kỵ vào tử địa, chẳng còn là tử võ thủ tài chi nữa. Trương Vô Kỵ ở sau lưng Tây Hoa Tử thu mình lại, kiếm của Ban Thục Nhân đâm thẳng vào học trò mình vội vàng lách qua, Tây Hoa Tử kêu

lên: "ối chà" một tiếng. Đến khi Hà Thái Xung từ bên trái công tới, Trương Vô Kỵ cũng tránh qua một bên Tây Hoa Tử.

Chàng nhất thời chưa tìm ra yếu chỉ của hai pho võ công chính phản lưỡng nghi, không sao nghĩ ra cách phá giải, chỉ còn cách né đông tránh tây chung quanh Tây Hoa Tử, tạm dùng y làm cái lá chắn đao kiếm, trong bụng nghĩ thầm: "Trương Vô Kỵ ơi là Trương Vô Kỵ, người coi anh hùng thiên hạ chẳng vào đâu. "Kiêu giả tất bại" bốn chữ đó, từ nay về sau phải nhớ kỹ trong lòng. Vẫn biết rằng trên đời này không võ công nào lợi hại bằng Càn Khôn Đại Na Di, cũng chẳng nội kinh nào hồn hậu bằng Cửu Dương thần công, nhưng cũng phải nhớ mình giỏi người cũng giỏi, ra đường còn lắm kẻ dòn hơn ta".

Chỉ thấy chung quanh tiếng cười rộ lên, Tây Hoa Tử đứng sững như tượng đá giữa sân, Trương Vô Kỵ ở bên cạnh chui qua lách lại, mỗi khi đao kiếm của bốn người kia đâm chém chỉ cách y chừng một tấc, Tây Hoa Tử lại kêu lên "ối", "A", "Chao ôi", nhưng không sao cử động được, khiến cho cảnh tượng vừa kinh hoàng, vừa hoạt kê.

Ban Thục Nhân nộ khí xung lên, mấy lần tưởng đã giết được Trương Vô Kỵ, nhưng vì có Tây Hoa Tử chắn giữa đường, vướng chân vướng tay, hận không thể một kiếm chém y đứt đôi, chỉ vì tình sư đồ không nở ra tay. Ông già cao của phái Hoa Sơn kêu lên:

- Hà phu nhân, mục không ra tay, để ta ra tay vậy.

Ban Thục Nhân hậm hực đáp:

- Ta có ngăn cản gì người đâu?

Ông già cao vung đao chém ngang, nhắm ngay ngang lưng Tây Hoa Tử. Trương Vô Kỵ thấy không ổn, nếu như đao đó chém thực, không những mình mất cái mộc che binh khí, Tây Hoa Tử chết đi cũng lại thêm phiền, lập tức tay áo bên trái phất ra một luồng kinh phong, đẩy dạt đao của ông già cao ra ngoài.

Ông già lùn không nói tiếng nào, đơn đao nhắm ngay cổ Trương Vô Kỵ chém xéo tới. Trương Vô Kỵ né qua bên phải nhưng đao của ông già lùn không đổi hướng, vẫn tiếp tục chém thẳng vào vai Tây Hoa Tử, làm như thu về không kịp, không thể nào không trúng y, miệng nói:

- Tây Hoa đạo huynh, coi chừng.

Ông ta biết nếu giết chết Tây Hoa Tử, sẽ gây oán chuốc thù với phái Côn Lôn, nhưng làm như không còn cách nào khác, không phải tự mình, về sau có gì còn đổ qua đổ lại. Trương Vô Kỵ quay lại đánh một chưởng, đánh thẳng vào ngực ông già lùn. Ông già lùn vừa thấy khó thở, tả chưởng giơ ra, đơn đao trong tay vẫn chém vào Tây Hoa Tử. Hai chưởng đụng nhau, ông già lùn lùi về sau một bước, lao đao muốn ngã.

Tây Hoa Tử thấy Trương Vô Kỵ hai lần ra tay bảo vệ cho mình, lòng ngầm cảm kích, nghĩ thầm: "Hôm nay nếu ta không chết, quyết không bỏ qua cho hai lão tặc của phái Hoa Sơn".

Hà Thái Xung và Ban Thục Nhân thấy Trương Vô Kỵ che chở cho Tây Hoa Tử, cả hai cùng thâm nghĩ: "Tiểu tử này lại phải lo thêm một người nữa, càng thêm bó chân bó tay". Hai người đã không cảm ơn cứu học trò mình, kiếm chiêu càng thêm độc địa hung bạo. Hai ông già cao lùn cũng múa đao nhanh hơn, biết rằng giết được Trương Vô Kỵ không phải dễ, nhưng nếu tấn công Tây Hoa Tử để chàng phải cứu thì có thể theo những sơ hở trong thân pháp, biến khách thành chủ, thành thử hai thanh đao mỗi lúc tấn công Tây Hoa Tử một nhiều.

Các cao thủ của Thiếu Lâm, Võ Đang, Nga Mi thấy tình cảnh đó đều ngán ngẩm lắc đầu, trong lòng thấy hơi hổ thẹn, nghĩ rằng bốn người dù có giết được Trương Vô Kỵ, thì mình cũng không khỏi có chiêu bất an.

Trương Vô Kỵ càng đấu càng thấy bất lợi, nghĩ thầm: "Ta đánh không lại bọn họ, có chết cũng đành, nhưng việc vì phải kéo theo cả gã đạo nhân này?". Chàng liền đánh một chưởng đẩy lui ông già cao, cánh mai bên tay phải hơi rung động, giải khai huyết đạo cho Tây Hoa Tử.

Ngay lúc đó, ông già lùn lại chém một đao vào hạ bàn Tây Hoa Tử, Trương Vô Kỵ phi cước đá ngay vào cổ tay ông ta, ông già lùn vội rút tay về, không ngờ Tây Hoa Tử huyết đạo đã giải rồi, đột nhiên nghe bình một tiếng, đâm một cái đích đáng ngay sống mũi ông già lùn, lập tức máu tuôn ra ông ộc. Võ công ông già lùn so với Tây Hoa Tử cao hơn nhiều, nhưng đâu ngờ y đang đứng trơ trơ bỗng dưng có thể hoạt động, sự việc quá bất ngờ nên né không kịp. Mọi người thấy thế ai nấy đều cười sằng sặc.

Ban Thục Nhân cố nhịn cười nói:

- Tây Hoa, mau lui xuống.

Tây Hoa Tử nói:

- Vâng, nhưng tên giặc cao kia còn thiếu đệ tử một quyền.

Y giơ tay toan đánh ông già cao, ông già lùn đã đâm ra một quả, chém như một đao, nghe bịch một cái, cùi chỏ trái đã huých vào ngực y. Ba chiêu liên hoàn này là một tuyệt kỹ của phái Hoa Sơn, Tây Hoa Tử thân hình loạng choạng, thấy mặt trong cổ họng, ọc ra một ngụm máu tươi.

Hà Thái Xung giơ tay đỡ vào hông y, chưởng lực đẩy ra, tống thân thể mập mạp của y ra ngoài mấy trượng, quay lại nói với ông già lùn:

- Chiêu Hoa Nhạ Tam Thân Phong đẹp nhỉ.

Trường kiếm trong tay lại đâm tới Trương Vô Kỵ. Y một tay đẩy đĩa học trò, miệng ra lời mỉa mai, kiếm vẫn công địch, phân biệt đối phó ba người, nhưng vẫn tiêu sái như thường.

Hai ông già không trả lời, chăm chú tấn công Trương Vô Kỵ. Tuy lúc này bốn người mỗi người đều có đồ kỵ riêng, nhưng Tây Hoa Tử đi khỏi rồi không

còn chươgng ngại nữa, đao kiếm phối hợp chẳng khác nào thiên y vô phùng, người này công thì người kia giúp đỡ, kẻ nọ thoái thì kẻ kia tiến lên, bốn người hợp thành một đại cao thủ tám chân tám tay, chiêu số qua lại biến hóa, liên miên không cùng.

Thuật lưỡng nghi chính phản đao kiếm của hai phái Côn Lôn, Hoa Sơn là từ Hà Đồ, Lạc Thư của cổ nhân mà thành, suy diễn theo phương vị bát quái của Phục Hi, Văn Vương, nếu như thâm cứu đến nơi đến chốn, tinh vi áo diệu chỉ có hơn chứ không kém Càn Khôn Đại Na Di của Tây Vực. Tuy nhiên Dịch lý sâu xa, hai vợ chồng Hà Thái Xung và hai ông già Hoa Sơn chỉ mới hiểu được độ hai ba thành, nếu không thì hợp lực đã giết được đối phương rồi. Hai bên sở dĩ giằng dai đến bây giờ, chính vì Trương Vô Kỵ thân mang nội lực hồn hậu tuyệt thế, nếu không khó mà thoát được khốn cảnh.

Trận kịch đấu này ai nấy coi mà tim đập bình bình, tinh thần rúng động. Chỉ thấy trường kiếm của vợ chồng họ Hà kêu lên vù vù, kiếm khí tung hoành, hai ông già lùn cao múa đao cũng ra gió, đao quang lấp lánh, bốn người mỗi lúc một ép sát thêm.

Trương Vô Kỵ biết rằng nếu muốn ra khỏi vòng vây thì không có gì khó khăn, chỉ cần thi triển khinh công bốn người kia không thể nào đuổi kịp. Thế nhưng mình chạy thì đã đành nhưng còn giảng hòa chuyện vây công Minh giáo, thì không còn có thể đề cập được nữa. Trước mắt chỉ còn cách thủ hộ nghiêm mật, chờ chờ đối phương mệt rồi tìm cách tấn công. Thế nhưng cả bốn người đều nội công tinh thâm, song đao song kiếm đan thành một màn ánh sáng, bốn phương tám hướng bao vây chặt chẽ, không biết bao giờ mới tỏ ra mỗi mệt. Trương Vô Kỵ không còn cách nào khác hơn, chỉ đành cố gắng chống đỡ.

Bọn Hà Thái Xung tuy chiếm thượng phong, nhưng cả bốn người đều không thấy gì là thú vị. Bằng vào thân phận của họ không nói chi bốn người liên thủ, dẫu có một đánh một, để một thanh niên hậu bối cầm cự được hơn ba trăm hiệp mà chưa thắng được, cũng đã bẽ bàng lắm rồi. Cũng may là Trương Vô Kỵ trước đã từng đánh bại Không Trí thần tăng, không ai dám coi thường chàng, nếu không chắc không còn mặt mũi nào nữa. Bốn người thấy Trương Vô Kỵ phản kích càng lúc càng thưa, nhưng vẫn không sao đả thương chàng được. Cả bốn người đều dày kinh nghiệm lâm địch, từng trải qua hàng trăm trận đấu, càng lâu càng không dám khinh suất nên không người nào tỏ ra bồn chồn nóng nảy, luôn luôn dè dặt, không ai tham công, mạo hiểm tấn kích.

Các trưởng lão, danh túc trong đám bàng quan, nhân tiện chỉ chỉ trỏ trỏ, giáo huấn đệ tử.